

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

Khải Nguyên HT

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuguan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

1- MỤC TRỞ THÀNH BẠN CỦA BÉ NHƯ THẾ NÀO?

II. MỤC LÀM NHIỆM VỤ GIỮ NHÀ

III -BÉ BỊ LẠC

IV. BÉ LÀM KHÁCH QUÍ

V. MỤC LẦN TÌM DẤU VẾT CẬU CHỦ

VI. BÉ BỊ NHỐT

VII. MỤC ĐẾN CỨU BÉ VÀ BÉ CỨU MỤC

VIII. BƯỚC PHIÊU LƯU TIẾP CỦA MỤC

IX. BÉ TÌM CÁCH THOÁT THÂN

X. PHẢI TÌM CHO ĐƯỢC MỤC

XI. CÓ MỤC ĐÂY

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

1- MỰC TRỞ THÀNH BẠN CỦA BÉ NHƯ THẾ NÀO?

Bé tên là Thanh nhưng ông nội thích gọi là Bé nên cả nhà và những người quen biết, trừ ở trường, đều gọi là Bé. Ngay bố cũng vậy. Năm nay Bé đã học lớp Ba rồi mà thư nào bố gửi về cũng viết “Bé yêu của bố”.

Bố luôn luôn đi xa, ở nhà Bé sống với ông nội, mẹ và chú bạn bốn chân: con Mực.

Có người hay nói: “dại như chó”, Bé chẳng tin. Cứ xem như chú Mực của cậu thì rõ.

Người ta gọi chú chó này là Mực vì chú đen tuyền từ mõm đến đuôi, từ lưng đến móng chân, chỉ trừ hai vệt trắng dưới mắt. Có vẻ chú khoái cái tên dân dã nọ. Hễ nghe gọi “Mực! Mực!” thì dù đang bận ăn, hay đang bận nghịch cái chổi, cái dép, chú cũng vội ngừng đầu, ngoáy tí cái đuôi.

Ông nội bảo: - Nuôi chó không phải để làm vật cảnh hoặc để khoe mẽ làm sang như ai đó; cũng không phải chỉ để canh nhà. Nhà ta ít người, có con chó thêm vui nhà, vui cửa.

Chẳng phải tự nhiên mà Mực trở thành bạn của Bé. Nhóc chó nào cũng thích kết thân, trề nít của giống người cũng vậy thôi. Nếu thấy một cún con

đang khều khều cái chổi, hoặc đang ghéch nhìn đám gà vịt, ấy là nhóc ta đang tìm bạn chơi đấy. Nhưng đó là lúc còn bé. Còn bé, cũng giống như ở giống người, chó hay nhung nhăng hiểu động một cách ngây ngô. Nhưng khác với người, chó lớn lên rồi thì khó tránh được cảnh sống thui thủi chỉ biết lo làm phận sự, nếu không có những cô bé, cậu bé chủ nhà dễ thương đối với loài vật.

Mực ta sinh ra ở cái nhà này sau Bé mấy năm. Mẹ chú màu mun, sinh ra bốn nhỏ toàn là đực, mỗi đứa một sắc riêng: hung, vàng sẫm, vện và đen tuyền. Hồi đó, họ nhà chó ở xóm của Bé bỗng bị một tai hoạ ghê gớm đe dọa: một con hoá dại chạy lồng khắp xóm khiến người ta phải đập chết. Ông nội bèn bảo: “Phải bán mấy mẹ con con chó này đi thôi”. Và một người ở tận đâu đâu đã đến xem và đã ngã giá. Chỉ chờ mấy cún con cứng cáp hơn là họ sẽ rước cả đi. Mẹ Mun thù địch ra mặt với người mua chó. Khi người kia đến gần ổ để xem, mẹ đe dọa, xua đuổi. Rồi khi người ấy vừa ra khỏi ngõ và nhân khi nhà có vẻ vắng người, mẹ vội vàng cho sơ tán bầy con. Mẹ ngoạm rất nhẹ nhàng vào gáy từng đứa rồi tha đi. Mấy chú nhỏ co bốn chân lại quều quào trong không, đầu và đuôi ngo nguậy trông rất nhộn.

Ông nội đứng kín một nơi nhìn thấy Mực ta được mẹ chó tha đi đầu tiên, dù chú chẳng phải là “anh cả”, - chú lọt lòng mẹ gần bét. Chuyện đó cùng với những dấu hiệu khác đời của Mực khiến ông nội chú ý. Chẳng hạn, trái với ba “anh em” cùng lứa suốt ngày quần quanh trong ổ, Mực hay tha thân trong phòng, đưa mũi đánh hơi vật nọ, đưa chân khều cái kia, ra cái điều tìm hiểu, thăm dò. Chẳng hạn, Mực không hay tè bậy ra nền nhà như ba nhỏ kia. Chỉ cần dẫn dắt một lần là chú nhớ. Chú lại có vẻ hay ăn chóng lớn hơn cả. Thêm đó là cái màu đen mượt của chú. Bởi vậy, ông nội mới quyết định dành Mực lại không bán theo đàn. Khác với các trẻ nhỏ loài người, Mực không la khóc hôm chia li với mẹ và các anh em. Ý hẳn chú cũng tưởng họ chỉ làm một chuyến đi chơi xa rồi lại trở về. Bởi vậy, chú chỉ chạy tung tăng hít hít mũi, vẫy vẫy đuôi và sủa vọng mấy tiếng “óc, óc” như đùa tiên. Khỏi phải nói, mẹ chó đã kháng cự quyết liệt, nhất là phải bỏ lại đứa con cưng. Nhưng biết làm sao được khi người đã muốn thế! Mực ta

thì mái chơi. Nhưng đến bữa tìm vú mẹ chẳng thấy đâu, chú mới cảm thấy hết sự trống vắng của cái ổ rơm ấm cúng giờ đã trở nên hoang lạnh. Mực bỏ ăn mấy ngày, nằm xẹp một chỗ. Cũng may tuổi nhỏ chóng quên. Và chẳng, loài chó cũng không quen nhớ dai những chuyện loại ấy (nếu trái lại thì loài người khá là phiền).

Thế là Mực ta ở lại một mình nơi “chôn nhau, cắt rốn”. Chú ta chẳng buồn lâu như đã nói. Chú lại thích loăng quăng. Chú có thể nghịch với một chiếc dép cùn vớt nơi xó nhà suốt buổi. Chú lân la tới chỗ các cô, cậu gà đang ăn trong sân. Chú ngửi mấy hạt ngô, hạt thóc, ý chừng cũng muốn nếm xem có gì hấp dẫn mà bọn hai chân không tay này khoái ăn thế. Nhưng chú thất vọng. Tức mình, chú mới quát lên mấy tiếng ra oai nghe “nhách! nhách!” rất buồn cười. Tuy vậy, lũ gà cũng nhón nhác lảng ra, khiến chú vội vẫy đuôi làm lành. Chú làm vậy là thừa vì bọn gà sau một thoáng đã lại sán vào bữa cỗ của chúng mà thi nhau mổ lấy, mổ để. Từ đấy, chúng phớt lờ những tiếng quát của Mực ta. Ngay cả khi chú giả bộ nổi hung nhảy chồm vào một con gà nào thì nó cũng chỉ né tránh tí chút rồi lại xông vào cuộc ăn, như không hề biết có chú. Trong bọn gà có lão trống gộc. Lão này to kèn càng, bước đi khệnh khạng, chỉ nhìn thiên hạ bằng một bên mắt. Lão đội trên đầu một cái mũ đỏ gay và khoác trên mình một cái áo rườm rà, sặc sỡ. Một lần, Mực mon men đến gần Trống Gộc để ngắm bộ cánh kì lạ nọ; hoặc giả chú cũng định làm quen chẳng ? Nhưng không may cho chú, lúc đó lão Gộc đang bận việc riêng. Lão xệ một bên cánh đưa chân gầy xành xạch và cong cằn cỗi, cúi cái đầu dữ tợn, rồi vừa kêu “ực, ực” trong cổ họng, vừa lượn sát vào mấy mụ gà mái. Lão đâu có thèm biết đến ý tốt của Mực. Lão bực mình cho là chú đến phá đám bèn bõ một mỏ vào trán chú nhỏ. Có lẽ vì đau thì ít mà ức thì nhiều, chú bèn la toáng lên: “Ăng, ăng, sao lại đánh tôi? Ăng, ăng, sao mà ác thế!”. Mấy mụ gà mái thấy vậy bèn tản đi mất. Lão Gộc trơ ra một mình, ngễnh đầu, ầm ức trong cổ: “Tức! tức!” Lão rất vô tâm, lão chỉ hơi lé mắt nhìn thẳng nhỏ đang la, lúc lắc đầu ngạc nhiên không hiểu vì sao mà thẳng bé làm om sòm lên như vậy, rồi thản nhiên vỗ cánh, gân cổ lên ca một bài: “Cô cô cô... ô... ô... Đời thật là vui...!”. Xong, lão nghiêng ghé xem có ai tán thưởng

không. Chẳng có ai cả. Thế mà lão cũng cứ ưỡn ngực bước đi rất điệu. Từ đó Mực cạch, không thèm làm thân với cái lão nghênh ngang, tự phụ ấy nữa.

Nhưng mà, không có bạn chơi thì chán chết. Vậy là chú tìm được một bạn vào loại đặc biệt. Đó là chú mèo mướp con. Tuổi nhỏ chẳng bao giờ biết thù hằn, dù đó là mối thù truyền kiếp. Ấy vậy nên Mướp ta chịu chơi và dám chơi với Mực ta. Hai đứa có lúc vờn nô nhau, đùa rờn nhau rất ngộ. Đành rằng kiểu nô rờn của mèo con không ồn ào như của chó con, nhưng bụng dạ trẻ nhỏ vốn rộng rãi. Phiền một nỗi, càng lớn thêm thì sự khác biệt giữa chúng càng khó có thể dung hoà. Mướp ta thì hầu như nằm lim dim ngủ suốt ngày. Mực ta thì không thể, ban ngày thảng hoặc có nằm thì cũng chỉ là để nghỉ ngơi tí chút khi rảnh rỗi. Mực không thương được cách nằm của Mướp. Thằng cha bạ đâu cũng nằm được! Thậm chí trên đôi gối trắng bong của cặp vợ chồng sắp cưới. Thậm chí trên cả bàn thờ nhà người ta. Hễ nơi nào êm êm và kín kín một chút là hần trèo lên và ren rén nằm ẹp ngay xuống. Mực thì thường nằm vào nơi quen thuộc và trước khi nằm bao giờ cũng bước vằn quanh mấy vòng rồi mới đặt mình một cách ý tứ. Mướp ghét Mực cái tính mà chú cho là băng nhăng, có nghĩa là đánh hơi thấy gì lạ là kêu tướng lên: “Đâu? Đâu? Xem mau!”. Mướp không biết như thế là Mực đang làm nhiệm vụ. Cho nên Mực có lí do để ghét Mướp lười. Thực ra thì Mướp làm việc về đêm, vào những giờ mà lũ giặc chuột công khai phá phách. Trong khi Mực đi tuần ngoài sân, ngoài vườn thì Mướp sục trong nhà, trong bếp. Công bằng mà nói thì Mướp có nhàn hơn Mực thật, vì Mực canh phòng suốt ngày đêm và chẳng bao giờ rời nhà chủ mà rong chơi nhà hàng xóm như Mướp. Mỗi loài vật được nuôi trong nhà đều có phận sự riêng vì người. Mực chẳng ganh tị gì với Mướp. Nhưng thực tình Mực thấy loài mèo chẳng đàng hoàng chút nào. Chúng không chịu mang tên riêng người đặt cho. Đố ai gọi “Mướp! Mướp!” mà thằng Mướp ấy chịu đến. Chỉ có nhại “meo, meo” thì may ra. Cũng đố ai dạy được lũ mèo đừng ăn vụng. Về tính xấu này, con người nhiều khi xếp chó và mèo vào cùng một duộc nên mới có câu “chó treo, mèo đậy”. Thật không công bằng! Như Mực đây đã được luyện chỉ ăn những gì và khi nào mà chủ cho phép. Mực và Mướp

càng trưởng thành thì cái sự không thích nhau cứ vô tình lộ ra ngoài ý muốn của chúng. Vừa thoáng thấy bóng Mực là Mướp mắt trước mắt sau chực tót lên chỗ cao. Còn Mực hề nhìn thấy anh bạn thời nhỏ là tự nhiên mắt nheo, mũi chun, răng nanh nhe ra chẳng thân thiện chút nào. Bởi thế, hai bên ngày càng xa nhau rồi đi đến “ghét nhau như chó và mèo” thật. Thế là Mực lại mất đi một bạn.

Thật đáng buồn! Lỗi chẳng tại Mướp, càng chẳng tại Mực. Sự thật, Mực đã xa cái tuổi nghịch chối hoặc la cà xem bọn gà vịt; cũng đã qua cái tuổi ham nô đùa, rong chơi. Vào dịp đó, Bé đã biết đi lại tung tăng, đã biết chơi, đã biết nghịch. Bé thích sờ đầu, sờ cổ, sờ lưng Mực. Xét theo tuổi tác họ nhà chó thì Mực ta đã đến độ thanh niên. Nhưng chú vẫn khoái được Bé vuốt ve. Khi những ngón tay bụ bẫm của Bé mân mê những sợi lông đen ánh của Mực, chú hầu như mềm người ra, mắt lim dim, sượng ra mặt. Nhiều lúc để tỏ vẻ hàm ơn, chú liếm tay, liếm người Bé, khiến cậu buồn buồn nháy cẳng, hoặc cười ré lên thích chí. Khi Bé đã cười ngựa gỗ tạ, cậu bèn trèo lên lưng Mực. Mực đứng im ve vẩy đuôi. Cậu chủ vừa nhún nhảy vừa kêu “ong! ong!”, chú hiểu ý ngay. Bé cũng biết nường nhẹ con vật. Hai chân Bé buông thõng hai bên, đầu ngón chạm đất hấy hấy theo nhịp bước của Mực, thành ra Bé đi ngựa sáu chân. Mực rất thích được Bé cười. Chú đưa Bé đi dạo trong nhà, trong sân, thậm chí ra tới đầu ngõ. Chú bước êm, thong thả, cẩn thận. Những lúc ấy thì dù thằng Mướp có khiêu khích, chú cũng không thềm chấp.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

II. MỰC LÀM NHIỆM VỤ GIỮ NHÀ

Mực được ông nội của Bé, vốn là bộ đội biên phòng cũ, luyện cho mấy ngón nhà nghề của chó tuần tiễu. Chú tỏ ra khá thông minh. Cả nhà quý chú, chẳng ai đánh mắng bao giờ. Mực chỉ bị một cái phiền nhỏ: hàng năm, chú phải tiêm phòng dại hai lần. Kim tiêm đâm vào thì buốt quá đi rồi. Nhưng Bé vỗ về khéo lắm nên cái đau, cái sợ cũng chóng qua.

Mực vừa làm bạn với Bé, vừa giữ nhà. Cả hai việc đều quan trọng; việc nào Mực cũng làm một cách tự nguyện, chẳng chờ ai ra lệnh cả.

Không một người lạ nào vào đến ngõ mà qua được cái mũi và đôi tai của Mực. Kia! Mực đang nằm trên thềm, đầu gác lên hai chân trước, hai mắt khép. Chắc chú đang ngủ. Không phải! Chú vừa ngừng đầu, dỏng tai lên. Chú chạy tót ra sân, kêu lên mấy tiếng đồng dạc: “*Gâu! gâu! Đi đâu? Đi đâu?*” rồi đứng án ngữ lối vào nhà, sủa cầm chừng chờ chủ ra phân xử. Khi chủ khẽ gọi: “*Mực! Mực!*” là chú hiểu: “*Được! Được! cho vào được*”. Chú bèn hơi cúi đầu xuống, vẫy đuôi phất phơ vài cái theo lối xã giao của người nhà chào khách rồi tránh ra cho khách đi vào. Nhưng chú chưa bỏ đi ngay. Chú còn lượn nửa vòng quanh người lạ như để nhận dạng rồi mới yên tâm về chỗ cũ nằm. Chú không có cái lối lèm bèm, tẹp nhẹp của mấy chó nhách bên hàng xóm: có khách lạ vào chưa chi đã cuống cà kê sủa om lên. Nếu người ta có vẻ rụt rè thì xô vào sủa té tát, đình tai nhức óc; thậm chí chủ đã ra lệnh bảo thôi vẫn cứ làm già, ra cái điều ta đây mẫn cán. Nhưng nếu người ta cứ mạnh dạn đi vào thì lại cụp đuôi, vừa sủa vừa lùi dần, rồi chui tọt vào gầm giường đứng chửi ra càng nhặng nhít loạn xạ. Lại còn giở trò cản trở nữa chứ. Rõ là khác xa với phong thái đàng hoàng của Mực. Cố nhiên là Mực chẳng sủa cắn người quen bao giờ, nhưng có phân biệt đối xử. Với người chỉ gọi là quen thôi thì chú đứng hơi xa hít hít mũi đánh hơi, ve vẩy đuôi rồi lảng đi. Nhưng các khách quen hãy coi chừng, chó quá

chân vào những vùng cấm. Trong những trẻ hàng xóm hay chơi với Bé, có một cậu không được lịch sự lắm, thấy Mực ta chẳng có vẻ gì để ý bèn “vui chân” mon men ra gốc ổi cạnh nhà bếp. Nhưng lần nào cu cậu cũng bị giật mình vì tiếng quát: “*Gâu! Gâu! Đi đâu?*”. Ngoảnh lại, đã thấy Mực kề ngay sau lưng. Cu cậu chỉ còn cách đánh bài linh. Với người quen thân thì chú quấy đuôi rồi rít, rúc mõm vào quần áo khách, cọ mình vào chân khách, rồi lon ton chạy trước dẫn đường tới tận bậc thềm. Mực lại có linh tính đặc biệt. Chú sinh ra và lớn lên khi cha của Bé vẫn ở nơi xa. Mực chẳng được biết dáng người, hơi hướng của ông chủ lớn luôn luôn vắng nhà đó. Vậy mà cái lần ấy, Bé đang chơi trong sân bỗng thấy một chú bộ đội, mũ đeo sao, giày da, một cái ba-lô con cóc to sù sau lưng, từ ngoài ngõ đi thẳng vào. Bé vừa “*cháu chào chú ạ*” thì Mực đã kêu “*hực*” một tiếng phóng từ trên thềm nhà xuống. Chú chững lại mấy giây rồi vẩy đuôi, ban đầu còn vẩy một cách dè chừng, sau vẩy cuống lên, chạy phồn quanh người lạ, miệng ư ử khe khẽ có vẻ mừng rỡ. Thì ra người lạ là cha của Bé được về phép. Ông nội nói: “*Con Mực nhà ta thì nuôi cho đến già, chết đem chôn tử tế, không bán hoặc cho ai cả.*”

Mực còn được cả nhà quý vì thành tích sau đây: Đạn ấy, bố bị thương phải nằm viện nơi xa. Cả nhà muốn đi thăm nhưng vướng chuyện trồng nhà. Ông nội quyết định: “*Đồ đạc quý thì gửi đi. Giao nhà cho con Mực. Nhờ bà con, lán giếng thỉnh thoảng nó qua*”. Suốt nhiều ngày, Mực một mình canh giữ một cơ ngơi. Đến bữa, chú sang nhà hàng xóm đã được gửi gắm trước. Ăn xong, chú trở về ngay. Ban đêm, chú năng đi tuần còn hơn cả khi có chủ ở nhà. Mọi người tấm tắc: “*Hiếm có con chó nào tốt nết như thế!*”.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

III -BÉ BỊ LẠC

Nhà Bé ở trong một cái xóm ven thành phố có nhiều vườn cây ăn quả và vườn rau. Hàng ngày, khi Bé đi học, Mực đưa tiễn đến đầu ngõ; cuối buổi học lại chờ đón Bé tại đấy. Mực ít khi đi xa hơn, chú còn phải giữ nhà mà. Cũng có đôi ba lần Bé tập cho Mực mang hộ đến trường vài thứ. Trường của Bé là mấy ngôi nhà xinh xắn kề con đường dẫn vào thành phố, cách nhà Bé một đôi đường chẳng mấy xa.

Sáng ấy, trời se lạnh. Sợ Bé ho, mẹ quàng vào cổ Bé một chiếc khăn quàng đẹp, quà của cha hồi Tết, gửi qua một người bạn của cha đi công tác qua. Tan học, Bé có việc tụt lại sau các bạn. Lúc Bé ra đến cổng trường chợt có một con bướm rông sặc sỡ nhởn nhơ bay đến. Bé bèn đuổi bắt. Chạy một lúc thấy bức, Bé bèn cởi khăn quàng ra đút vào túi quần. Bé chạy theo con bướm một đoạn thì chiếc khăn rơi ra mà Bé chẳng hay. Một cô còn trẻ hơn mẹ, nom quen quen, đi tới nhặt lên, gọi:

- Này cháu! - Bé ngoảnh lại, cô đưa khăn và bảo, - Bỏ vào cặp ấy.

Bé mở vội cặp ra nhét khăn vào, mắt liếc bám theo con bướm. Bấy giờ con bướm đang rập rờn phía trước xa dần. Bé trao cặp sách cho cô gái, nói vội: “Cô giữ hộ cháu” rồi chạy vụt đi. Cô gái kịp nắm chiếc cặp Bé vừa buông ra. Cô tần ngần nhìn theo Bé chưa biết xử trí cách nào. Cô vừa toan cất bước thì một chiếc mô-tô từ đâu chạy đến dừng sát bên cạnh cùng một tiếng nói khô:

- Đưa chiếc cặp đây! Hừ! Định lừa con nít giữa ban ngày hở? - Người con trai ngồi trên xe chìa tay ra.

Cô gái trừng mắt: - Anh là ai mà ăn nói bậy bạ thế?

Anh thanh niên, khá đẹp trai, thản nhiên: - Là ai không cần biết. Hãy trả cặp cho thằng bé.

- Cháu nó nhờ tôi giữ, chẳng việc gì tới anh.

Anh này điệu giọng: - Thế hả. Tôi đến đón nó. Không tin, cô ngồi lên xe tôi đưa đến gặp nó.

Cô gái nhìn anh ta, ngần ngừ một chút rồi trao cặp cho anh ta. Cô còn đứng đó, khi thấy chiếc xe máy từ từ chạy đến chỗ Bé mới quay gót. Lúc này, Bé vừa ngã xong đang lồm cồm bò dậy và ngẩn ngơ nhìn theo con bướm đã bay bốc lên cao. Anh thanh niên dừng xe dựng bên đường đi tới phủi đất cát dính trên người Bé và hỏi:

- Em tên là gì?

- Tên là Thấn.- Bé đón cái cặp từ tay anh. Anh âu yếm bảo:

- Từ rày, em không được trao bất cứ cái gì của mình cho người lạ nhé!
Lại đây, anh cho ngồi xe!

Bé nhìn anh thanh niên rồi nhìn chiếc xe mới toanh. Chà! Được đi xe máy! Bao lâu nay Bé ước ao giá bố về phép mang theo một chiếc. Nhưng .....Bé đang khó nghĩ, chưa kịp nhúc nhích, thì anh đã bế Bé ngồi lên yên sau. Anh ngồi lên yên trước rồi dận chân một cái. Chiếc xe rung lên và kêu “ục, ục” khe khẽ liên hồi rồi lao đi.

- Nhà em ở phía này cơ. - Bé lay anh thanh niên nói.

- Em không thích dạo phố à? - Người ngồi trước không quay lại, khẽ khàng bảo - Ta rong một lúc rồi ăn kem. Em có thích ăn kem không?

Ai lại hỏi Bé có thích ăn kem không! Bé bị sún hai chiếc răng cửa ông nội bảo là tại vì Bé ăn nhiều kem quá. Trong chốc lát, Bé quên con bướm vừa nãy hấp dẫn cậu đến thế; quên cả chú Mực đang đợi đầu ngõ, quên rằng ông nội và mẹ sẽ phải chờ cơm.

* * *

Tan trường đã khá lâu, cơm đã sắp sẵn mà vẫn chưa thấy Bé về. Mực chực đầu ngõ đã hai lần chạy về sân rồi lại chạy ra ngay. Nom bộ dạng chú có vẻ không yên. Mẹ đang bận quét dọn trong bếp. Ông nội đang dờ tay xếp lại chồng sách. Chợt Mực lại chạy về. Chú chạy thẳng lên hiên nhà

nhưng không vào hẳn trong phòng mà đứng ở ngưỡng cửa rướn nửa người vào, cái đuôi xệ xuống, ngọ nguậy, cổ vươn thẳng tới trước hướng cái đầu về phía ông nội, mắt long lanh một ánh lo lắng. Ông nội nhìn ra, đưa mắt tìm trong khoảng sân và khoảng ngõ phía sau Mực, rồi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Ông lại nhìn ra, lần này chăm chú nhìn Mực. Bỗng ông bỏ tập sách đang soạn xuống, lập cập xỏ dép, đứng lên gọi to xuống bếp:

- Sao đến giờ mà thằng bé chưa về nhỉ ?

Mẹ từ bếp đi lên:

- Ông bảo gì con ạ?- Mẹ cũng nhìn đồng hồ- Chết thôi! Thằng bé lại la cà ở đâu rồi.

- Nó ít khi la cà lắm. Hôm nào về muộn cũng chỉ mười lăm phút là cùng. Hôm nay thế là trễ hơn nửa giờ rồi còn gì!

- Để con đi đón cháu xem.

Mẹ chưa ra đến cửa thì Mực đã phóng đi trước. Thịnh thoảng chú ngoái nhìn lại xem chủ có theo không. Đến đầu ngõ, chú dừng lại chờ và khi thấy chủ tiếp tục đi đến trường, chú lại chạy vượt lên. Được một đổi, chú chạy ngược trở lại đón chủ rồi lại chạy vượt lên. Xem chừng chú có vẻ nôn nóng lắm.

Trường học vắng tanh. Mẹ đứng ngẩn ngơ nhìn quanh. Mực cúi xuống đánh hơi bờ cây, bụi cỏ rồi lao về phía đường cái theo lối Bé đuổi bướm lúc nãy. Được một quãng, Mực quay lại nhìn bà chủ sủa to lên một tiếng, nhưng mẹ của Bé đã quay quả đi đến nhà cô giáo. Mực nhìn theo giây lâu, thè lưỡi liếm mép như dẫn đo rồi chạy theo chủ.

Cô giáo buông bát cơm đang ăn dở, đứng vội lên. Giọng cô thoảng chút lo lắng:

- Chết! Em Thanh chưa về nhà à?

Không kịp thu dọn mâm cơm, cô hối hả cùng mẹ đi ra trường học. Mực từ nãy vẫn dừng chân ở rìa sân nhà cô giáo, nhìn hóng vào phe phẩy đuôi chờ, lúc này vội quay ra, sốt sắng chạy trước dẫn đường. Cô giáo định đưa

mẹ Bé vào gặp bác bảo vệ trường, nhưng nghĩ thế nào cô lại đi vượt qua cổng trường. Chắc là cô định tìm các bạn của Bé để hỏi. Vô tình hai người bước theo Mực. Mực bỗng dừng lại đúng chỗ chiếc xe máy đỗ trước đó chưa lâu. Chú đưa mũi rà mặt đường, vĩa hè, ngừng lên nhìn chủ, rồi lại đưa mũi dò quanh quẩn. Có tiếng chào từ bên kia đường:

- Tan học lâu rồi mà chị chưa về nghỉ?

Đó là cô gái đã gặp Bé lúc nãy, người quen của cô giáo. Biết chuyện gì đang làm hai người lo, cô hỏi:

- Có phải cháu bé có mấy chiếc răng sún không?

- Vâng. - Mẹ hồi hộp nói- Cháu quần cổ một cái khăn màu da trời điểm màu hoàng yến.

- Thế thì đúng rồi. Có một anh cưỡi Honda đến đón cháu từ nãy.

Mẹ nghĩ mãi mà không đoán ra là ai. Cô giáo an ủi:

- Có lẽ là người quen, ít ra là người quen của cháu. Chắc lát nữa họ sẽ đưa cháu về.

Mẹ phân vân, song cũng chia tay cô giáo và ra hiệu bảo Mực cùng về. Nhưng Mực đứng yên, cái đuôi đưa ngang lúc lắc, mắt nhìn bà chủ. Mãi đến khi thấy bà chủ đã đi hơi xa, chú mới chạy theo. Lần này, chú chạy lẻo đẻo phía sau, thỉnh thoảng ngoái cổ nhìn lại.

Đến quá trưa thì cả nhà hết hoảng thật sự. Ông nội bèn đi báo công an. Hai người cảnh sát mang đến một con béc-giê. Chú chó nòi ngoại này cao to gần gấp đôi Mực, có vòng đai da tròn vào cổ. Cu cậu chạy gần theo sau người dắt, điệu bộ hơi khụng khiêng. Vào sân nhà người ta mà cứ nhìn lơ láo như không thèm biết có Mực đang đứng trên hè. Thực là bất lịch sự nhất hạng. Mực sủa lên một tiếng, không ra chào mà cũng không ra nạt. Chưa rõ chú chó khách kia sẽ phản ứng ra sao thì người dắt đã vồ vồ vào lưng chú ta. Chú rít khê trong họng và thè cái lưỡi mỏng dẻo queo nhìn Mực một thoáng rồi lại nhìn quanh. Người ta đưa ra một cái áo cũ của Bé cho chú béc-giê ngửi. Xong, chú đứng khựng một chút như suy tính, rồi cúi xuống ngửi đất, sau đó chạy ra ngõ, vẫn không thôi rên mũi trên mặt đất, lôi

theo người dắt. Mực nhìn theo thấy dáng chạy đều đều không gọn và không nhẹn chút nào. Hẳn là chú hơi đồ kị nên cho là thế. Chú kêu lên: “*Gâu! Gâu! Chẳng được đâu!*” và dợm nhảy xuống sân đuổi theo. Nhưng ông nội của Bé đã ra hiệu cho chú đứng lại. Chú “hực” lên một tiếng. Cứ như lệ thường thì sau đó chú sẽ nằm xuống ngơi, nhưng lúc này chú lại xa xấn hết ra lại vào, trong nhà, ngoài sân...

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

IV. BÉ LÀM KHÁCH QUÍ

Bé ngồi trên yên sau chiếc xe máy nhìn thấy cây cối, nhà cửa hai bên đường lùi nhanh ra sau, những chiếc xe đạp đi cùng chiều đều bị tụt cả lại. Bé khoái quá, khoái hơn những lần được mẹ đèo xe đạp đi chơi phố nhiều. Cũng có khi bị ngộp, Bé phải ôm chặt lấy eo lưng người lái. Nhưng vẫn cứ khoái. Chiếc xe dừng đột ngột. Người Bé bị xô về phía trước, mũi đập vào lưng anh thanh niên. Anh gỡ Bé ra bảo ngồi yên rồi chạy tới hàng kem bên hè đường mua không biết bao nhiêu là que kem đựng đầy một túi nhựa. Anh cẩn thận buộc treo cái túi vào cạnh yên xe để cho Bé tiện rút ra từng chiếc một. Chiếc xe lại lao đi. Bé dùng tay trái bám chặt áo người ngồi trước, tay phải cầm que kem ăn ngon lành. Lúc này, ngắm cảnh phố xá đối với Bé chỉ là chuyện phụ. Thật ra thì Bé chẳng kịp nhận ra chiếc xe đã đưa mình đi những đâu. Bé ăn khá nhanh và ăn liên tục. Chốc chốc Bé lại vớt một cái que nửa đã mút sạch kem xuống đường. Bé vẫn nhớ ngay từ hồi còn đi mẫu giáo, các cô giáo đã nhắc nhở không được ném rác ra đường. Nhưng lúc này bí quá. Lúc Bé ăn đến chiếc kem que thứ hai thứ ba gì đó thì chiếc xe rẽ vào một ngõ vắng ngoắt ngoéo và sâu hun hút. Chiếc xe đi chậm hẳn lại, nhưng vẫn lướt đi mãi. Bé đang thò tay rút que kem- chẳng nhớ là chiếc thứ mười mấy- thì chiếc Honda dừng lại trước một cánh cổng sắt đóng kín. Anh thanh niên xuống xe đến bên cổng thò tay vào một cái ngách giật giật cái gì đó, rồi yên lặng đứng chờ. Bấy giờ Bé mới để ý thấy mình đang ở một nơi có nhiều tường nhà lô nhô, cái lồi ra, cái thụt vào và có những hẻm rắc rối. Mùi tanh nồng phảng phất trong không khí. Nơi Bé ở và khu trường học của Bé đều thoáng đảng nên bây giờ Bé cảm thấy lợm quá và khó thở, lại tù túng con mắt nữa. Bé đặt trả que kem vào túi. Có tiếng động mơ hồ và Bé cảm thấy đằng sau cái lỗ đen ngòm vừa con chó chui lọt xế phía dưới cánh cổng có con mắt nào đang nhìn ra. Rồi có tiếng lịch kịch, và cánh cổng hé mở. Anh thanh niên ngoảnh lại thấy Bé đã tụt xuống đất đang ngẩn ngơ nhìn quanh. Anh nháy mắt với Bé và hỏi:

- Ồ! Em chán kem rồi à? (Ai lại hỏi Bé thế!) Ta vào đây! Có nhiều cái hay lắm.

Anh đẩy xe đi trước. Được mấy bước, nhìn lại thấy Bé còn chần chừ, anh ta thoáng cau mày, nhưng lại tươi ngay nét mặt:

- Ngồi lâu tê chân phỏng? Để anh dìu đi một đoạn. Lại chạy nhảy như con dê ngay đó mà.

Anh dựng xe, tháo cái túi nhựa đưa cho Bé: - Em cầm lấy này! Sắp chảy hết ra nước rồi.

Không phải anh dìu mà anh lấy tay ấy lưng Bé. Bé định với cặp sách nhưng anh gạt đi:

- Cứ để đấy! Anh sẽ nhờ người đẩy cả xe vào.

Bên trong hơi tối. Bé chưa kịp nhìn rõ một hình người đứng nép sau cánh cổng thì đã được dẫn vào một lối ngoặt và lướt qua một khuôn cửa thấp. Lối đi chỉ sáng lờ lờ và hơi khuất khúc, nhưng anh thanh niên bước khá nhanh, gần như lôi Bé đi theo. Cuối cùng, Bé được đưa vào một cái phòng hẹp, trần thấp, tường loang lổ. Nền nhà đầy mẩu đầu lọc thuốc lá, que diêm cháy dở, giấy gói kẹo, ... Trên một chiếc bàn thấp, cốc chén bừa bãi, và vỏ một chai rượu có nhãn bằng thứ chữ Bé không đọc được. Một người đang nằm trên một cái phản kê trong góc thấy Bé vào bèn ngồi nhóm dậy. Đó là một người đàn ông đã đứng tuổi, mặt nom bần vì những sợi lông đen mọc mọc lú nhú từ thái dương bên này kéo vòng ôm lấy cằm qua thái dương bên kia. Thoạt đầu, Bé tưởng đó là quai mũ như của một thứ mũ chống rét. Khoé môi bên phải của người này có một vết sẹo làm cho miệng luôn luôn như sắp cười. Mà người đó đang cười thật, cười rộng miệng và đơn đả nói:

- Đã đón được khách quý rồi đó ta. Hoan hô Gi Pích!

Nghe cái tên “*Gi Pích*” lạ lùng, Bé không biết họ nói ai. Bé ngược nhìn anh thanh niên cùng đi. Lúc này, Bé mới chợt nhận thấy quả anh ta có bộ ria giống bộ ria của hình người trên quân bài J trong bộ tú-lơ-khơ thật. Lão có sẹo trên môi lại nói:

- Nào! Ta làm quen với nhau nào!

Vừa nói, lão vừa đi lại gần Bé. Một phản ứng tự nhiên đẩy Bé nép vào

sau anh thanh niên. Lão Sẹo (ta cứ gọi vậy cho tiện) cười:

- Kha, kha,... Bé ngoan có một túi đầy kem que, sợ qua ăn mất sao? (Cái từ “qua” Bé nghe như trên phim). Không sợ! Không sợ! Qua còn thết bé ngoan kẹo bánh nữa kia.

Nói rồi, lão đến mở một cái tủ nơi góc phòng mà này giờ Bé chưa kịp để ý, lấy ra nào bánh bích qui, nào bánh săm pa, nào kẹo bạc hà... Lão gạt các thứ trên bàn ra một bên rồi bày bánh kẹo ra. Bấy giờ anh thanh niên mà lão Sẹo gọi là Gi Pích mới lên tiếng:

- Ấy! Để nó ăn kem đã, kẹo... Mà kem thành nước cả rồi kìa!

Quả thật, cái túi nhựa trong tay Bé nay đã lỏng phồng chất nước màu cà phê sữa. Lão Sẹo lấy ra một cái cốc lớn:

- Không sao! Không sao! Uống thứ nước này lại có vị đặc biệt thú. Thú hơn cả gặm kem que cơ đấy.

Lão cầm lấy cái túi nhựa từ tay Bé dốc nước kem vào cốc, được đến lưng cốc. Các que kem đều đã mòn tóp chỉ còn bằng ngón tay út. Lão giơ cốc lên ngắm nghía, nuốt ực nước bọt một cái, tấm tắc: “Tuyệt không!” rồi trao cốc cho Bé:

- Uống đi, bé ngoan!

Bé còn đang ngần ngừ thì anh Gi Pích nháy mắt ra hiệu. Bé cầm lấy cốc đưa lên miệng làm thử một ngụm. Ái chà! Mát quá! Ngọt quá! Thơm quá! Thế là Bé dốc cốc làm một hơi.

Chợt lão Sẹo kêu lên:

- Kìa! Nước kem dấy vào chiếc áo đẹp rồi kìa!

Bé chưa kịp nhìn xem vết bẩn như thế nào thì lão đã sà xuống lấy tay vuốt ngực áo Bé. Không! Nói lão sờ nắn thì đúng hơn. Tay sờ, miệng lão liến láu:

- Cái áo đẹp thế này! Cái áo đẹp thế này!

Lão cười luôn cúc ngực của Bé để lộ ra trên nền áo lót tấm biển tròn treo đầu một sợi dây quàng qua cổ Bé. Đó là tấm biển ghi tên và địa chỉ của Bé. Ông nội vốn cẩn thận phòng khi Bé bị lạc. Bé vừa mới cảm thấy bực mình thì đã phải rùng mình vì ánh mắt lạnh sắc của lão bất chợt chiếu vào mặt Gi Pích. Lão đứng bật dậy:

- Không phải nó.

Gi Pích ngờ ngàng:

- Sao?

- Thằng bé nhà lão Hải thuế quan có cái bùa bằng vuốt cọp bọc vàng nạm hạt xoàn.

- Thì cả lớp ấy chỉ có thằng này sún hai chiếc răng cửa.

Nói rồi, Gi Pích nhìn lão Sọ một cái và cúi xuống cài cúc áo cho Bé, vừa cài vừa nói, giọng mơn man:

- Cài cho kín, kéo bị ho thì khốn. BỐ mắng chết.

- BỐ ở xa lắm. - Bé lắc đầu.

- BỐ đi công tác mãi tận đâu?

- BỐ đi bộ đội.

Gi Pích hơi chững lại, nhưng chỉ một thoáng. Anh ta hỏi tiếp:

- Ở chỗ em có nhiều đứa bị sún răng không?

Bé thẹn, lấy tay che miệng:

- Chỉ có bạn Thân cùng lớp em thôi. Nhưng...

- Thân à? Trùng tên với em à?

- Không phải. Em là *Thăn*.

- *Thăn* chứ gì? Thì cũng thế.

- Không phải. Em là *a nhờ ăn thờ ăn thăn*. Còn bạn ấy là *ớ nhờ ân thờ ân thân*.

- À, à... em là Thanh phải không?

Bé gật. Lão Sọ cúi xuống kéo tấm biển tròn đeo ở cổ Bé ra xem kỹ rồi nhìn Gi Pích, vẻ chán chường. Gi Pích hỏi tiếp:

- Sao hôm nay không thấy Thân đi học nhỉ?

- Bạn ấy mới chuyển đi trường khác.

Gi Pích xoay người lại phía lão Sọ, nói gằn:

- Anh cử con Hương béo đi *tăm* như thế đó.

Lão Sọ ngồi phịch xuống giường:

- Biết ngay mà! Con ấy chỉ giỏi lèo lá.- Lão bậm môi ngẫm nghĩ, điềm tỉnh trở lại- Để xem còn vớt vát được gì không.

Gi Pích đứng đút tay vào túi quần, cau có:

- Còn vớt cái cóc khô. Riêng cái bùa kia mềng ra cũng dằm cây. Nhất là cái món chuộc. Làm gì với cái của nợ này?

Lão Sẹo đưa mắt cho Gi Pích. Hai người trao đổi với nhau. Bé chỉ nghe bập bõm và hiểu loáng thoáng rằng có ai đó định câu một *con cá sộp* nhưng lại vớ phải một *con tép ranh* “*chỉ được mỗi cái tham ăn*”. (Loại cá tép ranh thì chúa tham ăn rồi.- Bé nghĩ thấy tức cười trong bụng- Có thể mới dễ câu chứ!). Gi Pích bảo thả quách. Lão Sẹo nói cứ bắt chuộc ít nhiều, thêm vốn mà vù. Gi Pích nói chả bõ. Lão Sẹo bảo: bọn ở bên kia biên giới đang cần món hàng là các loại *gà con Đông Nam Á*. (Đang nói cá lại nhảy sang gà! Người lớn mà cũng lảng quăng vậy). Cửa này khô ngô, bụ bẫm, được giá đây. (Hình như lại không phải chuyện gà nữa). Phải tìm cách gỡ gạc thôi. Cái khó là không đánh động bọn *mú* sớm quá. (Lạ chưa! Người ta nói động cá, chứ ai nói động mú).

Lão Sẹo trầm ngâm đi lại trong phòng. Một lát, lão có vẻ phờn phơ: “*Có cách rồi! Có cách rồi!*” Cứ mỗi tiếng “cách”, đầu lão lại gật một cái. Chợt lão đứng dừng lại trước mặt Gi Pích:

- Đi về đây có nhem không đấy?

- Yên trí đi! Đi vòng vo. Mà cửa ấy thì đang mải hốc. (Giá mà Bé hiểu được họ nói ai!)

- Tốt rồi.

Lão đến bên bàn, tươi nét mặt:

- Chà! mải chuyện, kẹo bánh đang buồn chảy cả ra đây này. Bé Thanh lại đây với qua nào!- Lão xài lối xưng hô Nam Bộ nghe cũng ngon lành.

Gi Pích cũng sốt sắng kéo tay Bé:

- Ừ nhỉ. Lại đây em! Đừng ăn kem nữa, lạnh bụng.

Bé giăng tay lại:

-Không! Em về nhà cơ!

-Thì ăn kẹo, ăn bánh đi đã! Anh còn phải cho thêm xăng vào xe nữa kia mà.

Lão Sẹo giơ ra một cái kẹo bạc hà mà Bé rất ham. Gi Pích đón lấy, bóc chìa ra cho Bé:

- Ăn đi em! Kẹo bánh ở đây thì tha hồ. Có thể ăn trừ cơm được.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực V. MỰC LẦN TÌM DẤU VẾT CẬU CHỦ

Mâm cơm để nguyên trên giường. Mẹ nấu cho ông chứ mẹ chẳng còn bụng dạ nào mà ăn. Nhưng ông cũng không đụng đũa. Các anh công an chưa tìm ra manh mối. Con béc-giê chạy quân trong khu vực Bé thường hay đi về không phát hiện được hướng đi của chiếc Honda đã chở Bé- tất nhiên! Đêm đã khuya. Cô giáo, các bạn học của Bé và những người khác đến hỏi thăm đều đã về cả. Ông nội ngồi bên bàn, nom già đi đến chục tuổi. Mực nằm dưới chân ông, thỉnh thoảng ngóc đầu nhìn ông. Mẹ ngồi cuối giường, lúc lúc lén đưa ngón tay quệt nước mắt.

Chợt Mực ghéch mõm dỏng tai. Liên đó, có tiếng gõ cửa hơi rụt rè. Mực kêu “*hực, hực*” bật dậy. Nhưng ông đã đặt tay lên đầu chú và bước tới mở cửa. Một người khoác chiếc áo choàng mỏng hiện ra. Ông ta đội mũ lưỡi trai sụp đến tận mắt, mặt vừa mới cạo nhẵn để lại những chân râu lơ mờ đen hai bên má và dưới cằm. Ông nội hơi né ra một bên để ánh đèn soi rõ người vừa vào. Từ phía sau ông, Mực nhảy chồm lên ngực người lạ. Ông ta loạng choạng lùi lại. Ông nội quát khê: “*Mực!*” và nhẹ tay kéo Mực ra. Người lạ trấn tĩnh lại, đi vòng sau lưng ông né tránh con chó và đến gần một chiếc ghế định ngồi xuống, rồi lại thôi. Từ nãy, mẹ đã đứng lên lo lắng lẫn hi vọng nhìn người khách không mời mà đến. Sau khi khê đẩy Mực ra khỏi phòng và khép cửa lại, ông nội đứng yên chờ đợi. Người lạ đưa mắt nhìn nhanh gian phòng rồi chăm chú quan sát hai người chủ nhà, đoạn nói từ tốn, tiếng nhỏ nhưng rành rọt:

- Tôi mang tin mừng đến cho nhà ta. Chúng tôi đã dò được tin cháu Thanh.

Ông nội dợm bước lên một bước nhưng kịp ngừng lại. Còn mẹ thì đưa hai tay ôm ngực kêu lên mừng rỡ: “*Ôi!*”. Rồi mẹ rảo bước lại gần người lạ:

- Bác thấy cháu ở đâu? Quý hoá quá! Sao bác không đưa cháu về hộ luôn?- Chợt nhớ ra, mẹ đi đến bên bàn rót nước- Mời bác ngồi xuống đã.

Bác xơi tạm chén nước. Giã ơn bác đã vất vả, đêm hôm khuya khoắt. - Mẹ quay sang ông nội - Có lẽ đành phải phiền đến chú Bích nhờ cùng đi với ông đón nó về, kéo...

Người lạ vội vã ngắt lời mẹ:

- Ấy! Chưa vội được. Cháu hiện ở xa lắm.

Ông nội đã đến ngồi bên bàn đang chìa chén nước cho khách, vội đặt chén nước xuống, sửng sốt:

- Sạo lại thế được?

Người lạ đáp nhỏ nhẹ:

- Theo chỗ chúng tôi được biết thì cháu Thanh theo mấy đứa choai choai làm một chuyến du lịch...

Mẹ hốt hoảng:

- Chết! Con tôi có bao giờ tự tiện rời nhà đâu?

Người kia chép miệng:

- Thế mới có chuyện. Bố mẹ, ông bà chẳng mấy khi hiểu hết con cháu mình đâu.

Ông nội cố nhìn vào đôi mắt người lạ vẫn nấp dưới bóng cái lưỡi trai của chiếc mũ:

- Có đúng là bác biết cháu bé chúng tôi không?

Người lạ thò tay vào phía trong áo khoác, nơi Mực vừa chồm tới lúc này, rút ra một chiếc khăn choàng:

- Khăn này là của cháu Thanh chứ ?

Mẹ vội lấy xem. Đúng là chiếc khăn của Bé. Mẹ ấp chiếc khăn lên mặt như để lau dòng lệ vừa ứa ra. Ông lặng đi một lúc rồi hỏi:

- Bây giờ bác bảo chúng tôi thế nào ?

Người lạ lần túi lấy ra một bao thuốc lá có vẽ ba con số 5 và một chiếc bật lửa dùng khí. Chắc là đang mải toan tính, y không để ý thấy chiếc khăn tay của y chùi theo ra rơi xuống nền nhà. Y búng búng bao thuốc cho thòi ra mấy cái đầu lọc rồi chìa mời ông nội. Ông cảm ơn và lắc đầu. Y rút ra một điếu xoè lửa châm hút. Đến đây ông nội mới nhìn rõ cái sẹo nơi khoe môi người lạ mà từ lúc vào nhà, không hiểu cố ý hay vô tình, y không để phơi ra phía ánh đèn. Thở ra một hơi thuốc dài, lão Sẹo- đúng hẳn là lão

Sẹo- thủng thẳng nói, vừa nói vừa dò thái độ hai người chủ nhà:

- Lũ trẻ đến được nơi ấy thì chẳng biết có phải vì hết tiền hay không mà chúng vào một cửa hiệu chường định ăn cắp. Thế quái nào mà chúng làm hỏng mấy thứ đồ cổ rất quý của người ta. Họ định tẩn cho một trận rồi tóm nộp công an. May một người bạn của tôi biết chuyện bèn khuyên nên để cho người nhà chúng đền. Nhưng mấy đứa kia là bọn cầu bơ, cầu bắt, chỉ còn trông vào cháu Thanh nhà ta đây thôi. Ấy, cháu cũng gan lì lắm chẳng chịu hé môi gì đâu. May mà có cái biến hộ mệnh của cháu.

Mẹ hấp tấp hỏi:

- Họ bắt đền bao nhiêu ạ?

- Chẳng mấy. Mười cây.

- Cây gì kia?

- Mười cây vàng. Đưa tiền mặt cũng được.

- Sao mà nhiều thế?

- Bọn tôi nói mãi, họ mới châm chước cho đấy. Mấy thứ đồ cổ là vô giá. Mười cây chỉ vừa đủ đền người ta thôi, chứ chúng tôi, tôi và các bạn tôi chỉ làm phúc, chẳng đòi công sá gì vào đấy cả đâu.

Đến đây, mắt ông nội loé lên một ánh ngờ vực. Ông nhìn thẳng vào mặt lão Sẹo:

- Được, chúng tôi xin đền. Nhưng cũng phải cho chúng tôi gặp cháu đã chứ.

Mẹ chưa hiểu ý ông nội, tiếp lời:

- Chúng tôi cần phải có thời gian lo liệu. Món tiền to quá. Cứ cho chúng tôi gặp cháu để yên cái bụng, rồi muốn gì cũng xin vâng.

Lão Sẹo lắc đầu:

- Không được đâu. Chẳng nên trì hoãn, mà cũng chẳng gặp được cháu trước khi đền bồi xong.

Ông nội nghiêm nghị hỏi:

- Muốn giữ làm con tin à?

Lão Sẹo chùng chảng:

- Cụ muốn hiểu thế cũng được.

Ông nội nổi nóng:

- Cứ đưa ra công an đi! Hay đưa ra toà cũng được.

Lão Sẹo cười khẩy:

- Họ chẳng dại. Đợi pháp luật thì khuya quá. Mà có khi có án quyết rồi, khối người vẫn ò ra đấy.

Thấy không khí hơi căng, mẹ muốn làm cho dịu đi:

- Bác cứ đưa chúng tôi đến gặp người ta xin cháu về. Cháu còn bé quá, xa nhà lâu không lợi. Chúng tôi không để người ta và bác thiệt đâu.

Lão Sẹo quay qua mẹ, giọng tỏ ra hoà nhã:

- Chị ơi! Tôi chỉ là người đưa tin giúp. Còn người ta thì chắc họ chẳng muốn nắm dao đằng lưỡi. Họ đã thoả thuận là sau khi nhận đủ tiền, lập tức giao cháu lại cho chúng tôi để trả gia đình. Nếu nhà ta có khó khăn thì chúng tôi sẽ cố nài họ giảm cho vài giá. Nhưng rút khoát là họ sẽ không chịu dưới chín lăm chỉ.

Ông nội đưa mắt cho mẹ Bé rồi đứng dậy:

- Được, anh cứ ngồi chơi, chờ cho một lát. Để tôi đi hỏi vay xem.

Lão Sẹo đưa tay ra hiệu ngăn, cứng giọng:

- Xin mời cụ yên cho. Vay ai lúc nửa đêm gà gáy này? Tôi không đến đây một mình đâu.

Ông nội quay phắt lại trừng mắt nhìn lão Sẹo:

- À ra vậy! Giờ thì tôi hiểu rồi. Cháu tôi chẳng làm hỏng gì của ai cả. Chính các anh bắt cóc rồi đến đây tống tiền.

Lão Sẹo cười nửa miệng:

- Cụ muốn buộc tội thế nào thì tùy. Nhưng xin cụ nhớ cho rằng người nhát gan không dám đến báo tin như thế này đâu.

Mẹ vội dàn hoà:

- Bác ạ, coi như cháu bị lạc các bác tìm thấy. Chúng tôi xin hậu tạ, nhưng các bác cũng thấy gia cảnh chúng tôi...

Lão Sẹo ra vẻ thông cảm:

- Chúng tôi cũng biết gia cảnh nhà ta thanh bạch. Thôi thì thế này: Đứng chín cây. Trên đồng trống sau xóm này có một cây đa. Phía trên cành thứ hai có một cái hốc. Cụ hoặc bà sẽ để vào đấy lúc ban đêm. Người ta nhận đủ tiền lúc nào thì cháu bé về nhà lúc ấy. Nhưng đừng để lâu quá ba

ngày. Chắc cụ và bà sẽ không làm gì gây nguy hiểm cho cháu. Bây giờ thì tôi đi đây. Cụ và bà ở yên trong phòng này cho mười phút.

Lão nói nhẹ nhàng nhưng mắt thì quắc lên. Nói xong, lão quơ tấm khăn của Bé lúc nãy mẹ đặt trên bàn nhét vào trong áo choàng, không quên vơ bao thuốc lá và chiếc bật lửa nhét vào túi. Lão bước ra ngoài khép cửa lại sau lưng. Chiếc khăn tay của lão vẫn nằm trên đất.

Ông chồm dậy, nhưng mẹ đã ngăn ông lại bằng ánh mắt van lơn. Ông nhìn chùng chùng như muốn xuyên tấm cánh cửa. Mẹ thì như bị tê dại đi. Im lặng nặng nề. Độ mười phút đã trôi qua. Mẹ sức tỉnh, rón chân đến bên cửa, đặt tay vào nắm cửa để yên một giây rồi hé cánh cửa trông ra trời đêm mù mịt. Đó là một đêm u ám. Trời tối nhờ nhờ. Mẹ mở rộng cánh cửa. Ánh đèn trong phòng in một mảng sáng hình thang trên sân. Quanh mảng sáng ấy, đêm như quánh lại và càng vắng lặng. Mẹ cất tiếng gọi Mực, nhưng Mực đã biến đi đàng nào.

* * *

Mực từ khi bị ông nội đẩy ra ngoài phòng rồi khép cửa lại vẫn bứt rứt không yên. Chú quần quanh một lúc trước cửa, chợt nhớ tới nhiệm vụ canh gác của mình, chú nhẹ nhàng nhảy xuống sân. Nhưng cái mũi thính nhạy của chú bắt được hơi lạ. Chú bước rất êm về phía cổng. Cặp mắt tuần đêm của chú đã nhìn thấy hai bóng đen đứng nấp trong ngõ hơi xa cổng một tí. Chúng bất động gần như hoà lẫn vào các lùm cây hai bên ngõ. Như thường lệ, Mực không xông ra. Chú cũng đứng nép một chỗ chờ động tĩnh. Chú muốn quát lên mấy tiếng báo động: “*Gâu! gâu! Kê nao? kê nao?*”, nhưng có lẽ chú nhớ ra trong nhà đang có khách đáng ngờ nên chú vẫn đứng yên, duy cái đuôi thông xuống cứ ngo ngoạu hoài với cái vẻ sốt ruột, mà cái cổ thì vươn thẳng chĩa cái đầu về phía trước với dáng kiên nhẫn rình chờ.

Bỗng một luồng sáng hắt ra sân, một bóng người từ trong nhà lách ra, rồi bóng tối khép lại. Lão Seo đi gần sát bên Mực mà không hay. Lão đi qua hai bóng đen không dừng lại, chỉ lấy tay ra hiệu. Hai bóng đen lần lượt bước nối theo lão, cách nhau một quãng ngắn. Cả ba bước đi một cách thận trọng, cố không gây ra tiếng động, và căng mắt quan sát xung quanh, nhất là luôn luôn quay nhìn phía cửa nhà Bé. Tuy vậy, chúng vẫn không thể nhìn

thấy Mực đang theo sau chúng. Cái gì đã thúc đẩy Mực? Phải chăng hơi hướng của Bé, cậu bạn và cậu chủ, nơi chiếc khăn quàng đang giắt trong người lão Sẹo đã kéo chú theo?

Bên đường cái có một khối to lù lù. Đó là một chiếc xe tải loại nhỏ thấp có mui, thành chắn phía sau bỏ thông. Chùng thùng xe để trống. Lão Sẹo dừng lại bên ca-bin xe, mở cửa và chui vào. Hai bóng đen đi sau cũng lần lượt biến vào ca-bin. Tiếng xe rồ máy. Khi Mực chạy tới thì bánh xe từ từ lăn. Chẳng kịp dẫn đo, Mực nhảy lên thùng xe, vừa lúc đèn pha bật sáng và xe bắt đầu lao nhanh. Mực hơi luống cuống, loay hoay trong thùng xe, mấy lần định nhảy xuống, nhưng mặt đường phía dưới cứ nhập nhoạng chạy lùi trở lại. Chú đã định kêu lên: “*Gâu! gâu! Đưa tôi đi đâu?*”, nhưng hẳn chú đã kịp nghĩ lại.

Chiếc xe dừng đột ngột khiến Mực trượt chân suýt ngã. Cửa ca-bin xe mở ra. Có ai đó bước xuống đường và có tiếng nói khẽ với nhau. Mực vội vàng rời thùng xe. Chú chưa kịp định thần thì chiếc xe đã lại lao đi. Chú nhìn chung quanh, thấy một bóng người đang rẽ vào một ngách đường. Chú bám theo. Nhưng đấy không phải là lão Sẹo, kẻ đang giữ vật mang hơi người thân thuộc đối với chú.

Bóng đen phía trước đã biến mất sau một cánh cửa vừa khép lại. Mực loanh quanh một lúc trước cánh cửa đóng im ỉm. Bực mình, chú quát lên: “*Đâu?Đâu?*”. Chẳng có chi đáp lại. Mà kẻ vừa khuất dạng chẳng phải là kẻ mà Mực đang cố bám theo. Chú rời cái ngõ nhỏ rẽ ra một cái ngõ khác lớn hơn. Chú chạy gằn, vừa chạy vừa đánh hơi. Thình thoảng chú dừng lại quanh tới quanh lui, đưa mũi hít ngược hít xuôi. Chú lang thang đã khá lâu. Càng lúc càng sốt ruột vì rõ ràng là chú đã bị lạc. Chợt Mực khựng chân lại. Chú vừa thoảng ngửi thấy một mùi quen. Chú rén chân bước, mũi rà mặt đường. Chú hực lên một tiếng. Gần sát mũi chú là một cái que nửa nhỏ. Đó chính là cái que xâu kem mà Bé đã vứt xuống như các bạn đã biết. Mực đưa mũi hít liền mấy cái rồi ngược đầu lên, đuôi ngúc ngắc về hồ nghi, lưỡng lự. Bỗng chú phất đuôi xuống một cái và lại giương lên ngay, chú cúi đầu xuống thận trọng dò tìm vòng quanh, càng lúc càng xa dần về cả hai phía. Lại một cái que nữa. Chú ngửi một tí, mũi khịt khịt, rồi chạy dò tìm

tiếp, lần này bước mau hơn, quả quyết hơn, vì chú đã định được hướng. Lần lần chú ra đến phố lớn. Ở đây, hồi này đầy người đi lại, xe cộ nườm nượp, mùi vị loạn xạ, còn hơi nào lưu lại được? Biết dò tìm làm sao? Sau một hồi luẩn quẩn vô ích, chú đứng thông đuôi, đầu ngược lên, ánh mắt buồn khôn tả. Một lát, chú quay vào ngõ, lùi thui, tẩm thân uế oải đu đưa, cái đuôi rũ xuống, đầu hết hếch sang phải lại hếch sang trái, như chẳng biết hỏi han vào đâu. Chú dừng lại khá lâu cạnh chiếc que đầu tiên gặp lại trong ngõ, cúi xuống hít, ngừng lên nhìn trước ngó sau, rồi lại hít. Chừng chú nghĩ ngợi lung lăm. Chú lại chạy đi. Chú gặp các chiếc que tiếp đó, và dừng lại tí chút. Đã đến chỗ chiếc que chú tìm thấy trước nhất. Chú ngần ngại mất một lúc. Rồi chú đi vào sâu thêm nữa. Chú lại bắt gặp một chiếc que mang hơi Bé. Chú kêu lên ư ử trong cổ, đuôi phất lên rung khe khẽ. Vậy là chú đã lần đúng đường truy tìm những chiếc que lõi kem. Chiếc nữa, chiếc nữa, rồi chiếc nữa. Cứ thế... Mực bỗng mừng quỳnh lên vì chú vừa bắt gặp mùi thân thuộc còn vương lại rất đậm. Chú đã đứng trước cánh cổng sắt mà Gi Pích đã đưa Bé đến lúc ban ngày.

Mực cuống quít trước tấm cánh cửa đóng im ỉm mất một lúc. Rồi chú tìm thấy cái lỗ ở chân tường xế phía dưới cánh cổng. Chú thận trọng thò đầu vào nghe ngóng, rồi luồn cả thân mình tọt vào trong. Tối đen. Nhưng với Mực thì có sá gì. Chú bắt hơi cậu chủ và nhanh chóng lần ra lối đi. Chú bon theo một hành lang tối bưng, băng qua một phòng trống và... Chú đang dừng lại để nhận đường, bỗng nghẽn đầu, vãnh tai, rồi lao vụt đi. Chú vừa nghe tiếng kêu la văng vẳng cùng với tiếng động cửa sầm sập. Đây rồi! Chú chồm lên một cánh cửa gỗ lấy chân cào cào như đập cửa và quát lên: "*Gâu! gâu! Mở mau! mau!*"

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

VI. BÉ BỊ NHỐT

Ta hãy trở lại với Bé lúc ban ngày.

Bé đã giơ tay toan đón chiếc kẹo từ tay Gi Pích, nghe đến tiếng “cơm” đột nhiên rụt tay lại, quay mặt nhìn ra cửa bản khoăn:

- Em về thôi. Ông và mẹ chờ cơm.

- Được rồi! Anh đưa về ngay đây mà. Xe máy phóng chỉ một nhoáng thôi. Em cầm lấy để anh còn đi chuẩn bị xe.

Bé miễn cưỡng cầm chiếc kẹo cho vào mồm. Nhưng từ lúc ấy, đồng kẹo bánh trên bàn chẳng còn hấp dẫn Bé nữa.

Một lúc sau, Gi Pích lữ khử quay vào vò đầu, nhăn mày nhăn mặt:

- Chết thôi! Thằng Gồ làm hỏng xe rồi. Chữa chưa biết bao giờ cho xong đây!- và quay sang lão Sẹo- Để Bé Thanh tạm nghỉ lại đây, xem bé thích ăn gì vào bữa thì kiếm cho bé, nhỉ !

Bé kêu lên: - Không! Em về. - Và Bé xăm xăm đi ra.

Gi Pích chặn đường:

- Về thế nào được! Phải chữa xe đã chứ.

- Em đi chân.

- Xa lắm. Đến anh cũng chịu nữa là.

- Xa cũng đi.

- Em lạc đường mất thôi.

- Không! Đưa trả cặp sách đây!

Gi Pích cúi: - Bướng có nòi. Giỏi thì cứ đi đi!

Bé đi thật, quên cả đòi cặp sách. Nhưng Bé vừa bước vòng qua Gi Pích thì bị anh ta tóm lấy chỏm đầu. Bộ dạng hoà nhã, vui vẻ, tử tế của anh ta bay đâu mất. Mặt anh ta hầm hầm, mắt long lên. Nhưng Bé chẳng sợ. Bé vùng vằng giơ đôi tay tí hon cố gỡ cái bàn tay thô bạo ra. Mặt Bé đỏ gay. Lão Sẹo chạy tới hất tay Gi Pích rồi cúi xuống Bé nói rất dịu dàng:

- Được, nếu anh Gi Pích bận chữa xe thì để qua đưa về. Nhưng phải ăn chút gì đã chứ.

Bé lắc đầu. Lão xuê xoa:

- Ờ, không ăn thì uống. Không thì khát chết.

Nghe vậy, Bé thấy mình khát thật. Lão Sẹo lại phía tủ loay hoay một lúc rồi mang tới cho Bé một cốc nước màu phớt hồng. Bé uống. Nước ngọt và thơm, không ra nước cam, không ra nước xi-rô, hơi hắc. Bé uống xong, lão Sẹo dắt đến bên phản:

- Em nằm đây mà nghỉ. Mười lăm phút nữa ta đi. Qua cũng phải ăn chút gì đã.

Nói rồi lão đi ra. Gi Pích cũng không còn trong phòng. Bé không nằm mà ngồi ở mép giường, mặt bần thần. Im vắng quá nhỉ. Ở nhà thì ông nội đã bắt vào giường ngủ trưa rồi đây. Ờ, buồn ngủ quá. Mắt Bé riu lại, đầu gật mấy lần suýt giật cả người lộn xuống sàn nhà. Bé cố cưỡng. Nhưng... Thì mình cứ nằm tạm xuống đây cái đã. Mười lăm phút rồi. Phải đưa tôi về! Ông mắng... Mẹ lo... Ông... Mẹ... Ý nghĩ chìm đi, tan mất. Bé lịm dần vì liều thuốc ngủ pha trong cốc nước.

Lão Sẹo và Gi Pích hiện ra ở cửa. Lão Sẹo nhìn Bé rồi nhìn Gi Pích cười đắc chí. Nhưng Gi Pích sầm mặt:

- Đèo bông của khi còm này chẳng ăn thua gì đâu. Bỏ món cha con thằng thuế quan à ?

Lão Sẹo cả quyết:

- Con lão thuế quan sẽ sẵn bằng được. Còm của này đã trót thì trét. Còm cũng moi được tiền chuộc. Tiền chuộc mà còm quá thì mang quách theo. Ra nước ngoài, món hàng này có giá đấy.

- Nó làm om lên thì lộ mất. Của này chẳng dễ bảo đâu.

- Không lo! Không lo! - Lão ngừng lại nghĩ ngợi - Có khi ta phải vù sớm hơn dự định. Được. Để tính sau. Đêm nay đến úm mẹ nó và ông nội nó.

- Đi bằng gì ? Không nên lượn mãi Honda, chỉ tổ làm môi cho bọn mú.

- Bảo thằng Gồ đi khều thằng Tài Râu. Thằng này chiều nay phải đánh

xe sang tỉnh bên nhận hàng vào sáng sớm mai, nhưng vì dính bõ nên hiện đang còn tấp xe ở đây. Bắt nó chở. Đến nơi để nó chờ ngoài đường cái. Mình tao vào. Chú mày với thằng Gò trấn bên ngoài. Phải đợi cho khuya khuya một tí. Bây giờ đi nhậu đã. Thằng nhóc này thì phải đến sáng mai mới tỉnh dậy được.

Hai người đi ra, đóng cửa, cài móc sắt bên ngoài.

Đêm hôm ấy, chúng đã đến nhà Bé, như chúng ta đã biết.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

VII. MỰC ĐẾN CỨU BÉ VÀ BÉ CỨU MỰC

Bé tỉnh dậy sớm hơn lão Sẹo tưởng. Có lẽ hơi lạnh đêm khuya và sự quạnh vắng rợn người đã đánh thức Bé dậy. Xung quanh tối om. Bé định thần, cảm thấy giường chiếu lạ bốc lên mùi hôi hôi. Không có chiếc gối xinh xinh Bé vẫn gối. Không có chiếc chăn mỏng mẹ vẫn đắp ngang người Bé. Có tiếng loạt soạt, lộp rộp. Bé giật thót người. Những cái gì ấy nhỉ ? Hay là ma? Mấy anh thanh niên tếu hay kể chuyện ma hù dọa trẻ con. Mẹ bảo không có ma. Nhưng... Hình như cái bàn đang cựa, cái ghế đang bò. Thật ra thì đó chỉ là những chú chuột bụi đang tấn công đồng bánh kẹo trên bàn thấy động nên chạy tán loạn và nhảy bừa từ trên bàn xuống sàn nhà. Dĩ nhiên là Bé không có cặp mắt của chú mèo để có nhìn được trong bóng tối. Bé cất tiếng gọi: “*Mẹ ơi! Mẹ!*”. Hay là mẹ đi họp? “*Ông ơi!*” Tiếng gọi bị nhốt trong gian phòng hẹp đóng kín dội lại đập vào tai nghe bùm bùng. Bé bỗng cảm thấy ớn lạnh dọc sống lưng vì vừa chợt nhớ ra mình đang ở đâu. Không được khóc! Ông nội vẫn bảo: “*Vì yêu thương mà khóc thì có thể được. Vì sợ hãi mà khóc thì không nên*”. Mấy người kia đi đâu cả nhỉ ? Chuẩn bị xe gì mà lâu thế! Chẳng lẽ bỏ mặc mình ở đây. Đói bụng. Về nhà hãy hay. Chà! Sao mà mót đáí. Bé nhìn thấy một cái khe sáng lờ mờ. Cậu lần mò tụt xuống giường sờ soạng đi về phía đó. Cậu va phải một chiếc ghế. Chiếc ghế đổ đánh rầm. Có tiếng những con vật kêu “*chí, chí*”. Nghe những tiếng kêu đó Bé đâm ra vững dạ. À! Hoá ra chỉ là những con chuột. Bé đã lần đến chỗ có vệt sáng và sờ thấy cánh cửa ra vào. Ánh sáng lờ mờ bên ngoài lách qua một khe nứt nhỏ trên cánh cửa ấy. Bé đẩy cánh cửa. Nó chỉ dịch một tí ti. Bé lay và xô mạnh. Ở ngoài vương chiếc móc.

- Mở ra! Anh gì ơi! Mở ra, để em về.

Không có tiếng đáp lại. Phải gọi to nữa.

- Anh gì ơi! Mở cửa cho em.

Vẫn chẳng ai thưa. Ước quá! Ước phát khóc được đây này. Không! Không được khóc!

- Anh gì ơi! Mau mở cửa cho tôi!

Bây giờ là tiếng la chứ không còn là tiếng gọi nữa. Nhưng cũng chẳng ăn thua. Bé đẩy mạnh cửa từng chập nhịp với tiếng la:

- Mở ra! Mở ra! Mở cho ông về!

Cô giáo vẫn răn Bé không được xưng “ông”, cả ông nội, cả mẹ nữa cũng bảo vậy, nhưng lúc này tức quá, Bé quên bống đi.

Đột nhiên “*gâu! gâu!*” rồi tiếng móng chân cào cửa. Chú Mực! Trong khoảnh khắc, người Bé nhẹ lảng đi như vừa thổi phào một tiếng rõ dài, rồi có một luồng máu ấm lan truyền khắp cơ thể. Bé dồn sức lay tấm cánh cửa. Bên ngoài Mực không sữa nữa, chỉ kêu hực hực và gằn như đứng dựng hai chân sau, áp mõm vào cánh cửa, chân trước cào mạnh. Chú cào vào đúng chỗ cái móc lúc này đang bập bênh do Bé xô phía trong. Giá là chú khi thì có khi đã biết khều cái móc ra. Đằng này Mực chỉ biết dùng móng chân bươi. Nhưng cũng may! Bé ở trong vừa đẩy mạnh vừa lay, Mực ở ngoài cào lên cào xuống nên cái móc cứ tuồi ra dần dần. Đến một lúc: “phụt”, cái móc bật ra và cánh cửa xô mạnh vào Mực làm chú ngã vật xuống. Còn Bé thì như bị ai dúi một cái bồ soài trên thềm nhà. Mực vừa bị ngã, vừa bị va vào cánh cửa đau điếng. Như mọi lần thì chú đã kêu tướng lên “*ăng! ăng! đau! đau!*” làm nũng với cậu chủ. Nhưng lúc này chú vội vùng dậy chạy đến bên Bé xoắn xít người hít và thè lưỡi liếm. Đang nằm sấp và cảm thấy đau ê ẩm, Bé xoay người vòng tay ôm lấy cổ Mực, suýt ứa nước mắt ra. Cậu tựa vào cái thân hình rắn chắc và ấm nóng của con vật đứng lên. Bấy giờ, cậu mới biết mình bị thương ở cùi tay và đầu gối.

Giờ thì Bé đã thấy vững tâm. Cậu cũng thấy phải mau mau rời khỏi nơi đây. Cậu vuốt lưng và xoa đầu, xoa sống mũi Mực để làm nguội bớt cơn mừng rỡ cuống quít của chú bạn bốn chân, rồi lần bước tìm đường ra. Chừng như Mực hiểu ý chủ, lon ton chạy trước. Bé đi khập khiễng, mỗi bước mỗi thấy đau rát nơi chân, nhưng ý nghĩ của cậu đang hướng về nhà, hướng tới mẹ và ông nội chắc đang nóng lòng lo cho cậu. Lối ra tối tăm và khuất khúc. Với Mực thì đó chỉ là chuyện vặt, nhưng với Bé thì lại là

chuyện khác. Mực không biết điều đó hay vì nôn nóng đưa cậu chủ ra thoát nhanh nên chú quên mất ? Thành thử chốc chốc chú phải quay lại đón Bé. Lần mò mãi rồi Bé cũng ra tới chiếc cổng sắt. Bé đứng tần ngần trước bức tường và tấm cánh cổng nhẵn lì và quá cao ngay cả với người lớn. Mực đã chui tọt ra ngoài. Quay lại nhìn không thấy Bé, chú kêu ầm ức trong cổ có vẻ phàn nàn và thúc giục. Chú lại chui qua lỗ vào trong căn quần Bé lôi đến bên cái lỗ. Chú lại quên! Bé chui sao lọt!

Mực bỗng rít lên, cuống cuồng day day chủ. Bé chưa đoán ra tại sao thì đã nghe bên ngoài loáng thoáng tiếng người. Có tiếng mở khoá. Theo phản xạ tự nhiên, Bé định tìm nơi nấp, nhưng rồi cậu vẫn đứng yên. Cánh cổng hé ra, hai bóng người lách vào. Đó là lão Sẹo và Gi Pích. Hai người từ nhà Bé trở về trong chiếc xe đã vô tình chở Mực, sau khi cho Gõ xuống xe trước để lo liệu gì đó, đã đi ăn nhậu với Tài Râu, bây giờ mới khật khưỡng về tới đây. Họ bỗng giật mình toát mồ hôi, tỉnh cả rượu, khi thấy lờ nhờ có người đứng ngay trước mặt. Lão Sẹo bấm đèn pin. Khi nhận ra Bé, lão trấn tĩnh ngay, lấy giọng hồ hởi:

- Thanh đây à? Bọn qua đi mua thức ăn về cho em đây. Em đi đâu đấy?
- Lão lờ tịt không hỏi làm sao Bé thoát ra khỏi phòng được.

Bé giận dỗi:

- Đi về nhà. Chờ các anh lâu quá.

Nói rồi, Bé xăm xăm đi về phía cánh cổng đang mở hé. Lão Sẹo ra hiệu cho Gi Pích khép nhanh cánh cổng lại rồi tiến lại gần Bé:

- Các anh chữa xe mà chẳng được. Thôi để đến mai. Bây giờ quá khuya rồi, đi đường công an họ bắt chết.

Bé kêu to: - Không! Và, né tránh lão, Bé chạy đến bên cổng định mở ra. Nhưng Gi Pích đã cài sập then lại rồi. Anh ta túm lấy Bé lôi trở vào. Bé vùng vẫy một cách bất lực:

- Bỏ tôi ra! Bỏ tôi ra!

Nãy giờ, Mực đứng trong bóng tối lờ mờ mắt trông chùng. Đến lúc này, chỉ hai bước chân, chú chồm tới ngoạm vào tay kẻ đang bức hiếp chủ và bạn của chú. Gi Pích thét lên một tiếng đau đớn buông Bé ra, đưa tay trái chịt

chỗ bị cắn. Lão Sẹo lia đèn pin, kêu lên kinh ngạc:

- Ở đâu ra con quỷ này? Chà mấy ghê. Được chào nhậu trời cho đây.

Nhanh như làm trò ảo thuật, lão rút ra một con dao găm nhọn hoắt giấu ở đâu trong người không biết, lấy thế lừ lừ tiến lại gần con chó. Bé vội lao tới đưa cả hai tay giữ chặt cổ tay cầm dao của lão, kêu to như quát:

- Không được đụng tới chó của ta!

- À, té ra là chó của bé Thanh. - Lão Sẹo thốt lên ra vẻ thán phục - Giỏi nhỉ! Tìm được đến đây với chủ cơ đấy. - Lão gỡ tay Bé một cách dễ dàng, thu dao lại - Dữ khiếp! Thôi được. Biết bảo vệ chủ thế là tốt. Qua sẽ thưởng. Nhưng Bé phải dỗ nó để nó đừng hiểu lầm bọn qua, nghe! - Lão ra hiệu ngầm cho Gi Pích đang muốn quật chết tươi con vật.

Bé không thấy cái hiệu ngầm ấy, nhưng cậu cảm thấy trong giọng nói ngọt xớt của lão Sẹo mỗi đe dọa đối với bạn của cậu. Trong vùng ánh sáng của chiếc đèn pin, Bé thấy Mực đang ém mình thủ thế, mắt hết liếc chủ lại gườm gườm nhìn hai kẻ kia. Bé đến bên Mực vuốt nhẹ từ đầu đến cổ rồi bất ngờ chỉ tay ra phía cái lỗ hổng, miệng suyt. Hiệu lệnh có nghĩa là “*chạy đi!*” đã quen thuộc đối với Mực mỗi lần chú theo chủ đi xa khỏi nhà mà Bé muốn Mực quay về. Lần nào Mực cũng làm theo ngay. Nhưng lần này Mực vẫy đuôi, thè lưỡi liếm mép nhìn chủ, lưỡng lự. Gi Pích vẫn ôm tay đau đứng cạnh lão Sẹo, bèn huých cùi tay vào lão có ý giục lão phải ra tay ngay kéo con mồi sống mất. Song lão ghé tai y bảo nhỏ: “Điều cần là làm yên bụng thẳng bé và giữ được con chó ở lại với nó, rồi thịt sau”. Lão hăng giọng bảo Bé:

- Thôi mà! Cứ để chú khuyển này ở lại cho vui, quanh quẩn làm bạn với em càng tốt chứ sao. Chẳng ai làm gì nó đâu. À, qua có quà cho nó đây.

Lão vừa dứt lời thì một mẩu bánh mì kẹp ba - tê thơm phức rơi bộp xuống cạnh Mực. Mực đưa mũi người người nhanh rồi ngừng nhìn chủ dò hỏi. Chú đã được luyện không ăn từ tay người lạ. Bé xua tay và đẩy nhẹ lưng Mực ra lệnh, giọng dứt khoát: “*Mực! về nhà!*”. Mực ngo nguậy đôi tai, quất nhẹ đuôi, xoay người, và chỉ một thoáng đã trườn qua lỗ hổng.

Gi Pích dậm chân, nhưng lão Sẹo lại cười lên khà khà:

- Úi chà! Xua chó đi rong ngoài phố, người ta cấm đấy. Họ đập chết mất thôi. Kìa! Gọi nó trở lại đi!

Bé đâm bối rối, nhưng cậu quyết định ngay:

- Mở cổng ra để tôi về cùng nó!

Lão Sẹo sầm mặt lại, nhưng rồi tươi cười ngay:

- Nói vui vậy thôi. Con chó này khôn chán. Chẳng ai làm gì được nó đâu. Nào! Bé Thanh hãy vào đây chờ một lát để anh Gi Pích đi kiểm xe đưa bé về nhà nào. Kiểm hẳn một chiếc ô tô ấy.

Lão lại gằn, giơ tay định xoa đầu Bé. Bé nguẩy người tránh, phụng phịu:

- Chẳng cần xe nữa đâu.

- Cần chứ! - Lão Sẹo vồn vã - Đi bộ hết đêm cũng chẳng tới nơi được. Cứ vào đây đã, bé phải ăn chút gì chứ. Cả ngày nhịn đói rồi. - Bé lắc đầu - Ừ, không muốn ăn thì thôi, nhưng cũng phải vào lấy cặp sách. Hay là rút sách vở đi để đến trường cô giáo không cho vào lớp.

Bé cắn móng tay nghĩ ngợi rồi miễn cưỡng quay vào.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

VIII. BƯỚC PHIÊU LƯU TIẾP CỦA MỰC

Ra thoát ngoài bức tường, Mực quay đầu nhìn lỗ hồng giây lâu rồi mới rời đi. Ban đầu chú bước rồi chuyển sang chạy. Đã quen lối nên chẳng mấy lúc chú đã ra đến đường phố lớn lúc này vắng tanh vắng ngắt. Đi hướng nào bây giờ? Gay quá! Đường phố vốn là chốn khá xa lạ đối với Mực. Đường phố nơi đây lại thênh thang và dài tít tắp làm chú ngợp. Chú nghi ngại, trông trước, ngó sau, nhìn ngược, ngóng xuôi, cái đuôi quặp xuống. Lường lự mấy thoáng rồi chú rẽ phải. Hãy cứ thế đã. Chú chạy gần trên vỉa hè sát trước các nhà dọc phố. Chốc chốc chú dừng lại làm cái việc đánh dấu đường đi, có nghĩa là chú ghếch một chân sau tề ra ít giọt vào gốc cây, gốc cột điện hoặc một góc khuất trước hiên một nhà nào đó. Đây là thói quen của họ nhà chó mỗi khi đi vào xứ lạ. Rõ ràng việc này phạm vào qui tắc vệ sinh đường phố. Nhưng cũng chẳng sao. Một là, quả tình chú không biết, chẳng như con người có khi biết sai mà vẫn cứ làm bừa. Hai là, chẳng ai mắng chú cả, vì có bóng người nào đâu. Ba là, chỗ chú sấn ra chẳng bằng một tẹo so với những gì mà một số cậu bé ngỗ nghịch và xấu tính vẫn đứng ngay trên hè đường ngang nhiên phóng bậy ra. Vậy là Mực ta vừa chạy vừa đánh dấu đường đi. Tất nhiên là cả đánh hơi nữa. Nhưng chẳng có gì để đánh hơi ở đây. Chú cứ tiến hoài theo đường phố thẳng. Đôi lúc thân hình chú khẽ run lên. Hơi lạnh đêm khuya thấm vào hay nổi cô đơn, lạc lõng làm chú rùng mình? Chưa bao giờ chú đi xa mà không có cậu chủ. Mà lần này thì xa quá là xa! Phải về được đến nhà tìm ông chủ lớn. Cậu chủ còn ở nơi kia không chui ra được.

Chú vừa chạy quá một ngã tư thì từ một phố ngang nghe có tiếng chân rầm rập, rồi những tiếng quát giạt giọng: “Bắt lấy nó! Bắt lấy nó!”. Chẳng hiểu mô tê gì, chú hoảng kinh soãi chân phóng. Đằng trước chú cũng có một kẻ đang chạy, vác một bọc to sù. Tiếng chân chạy và tiếng quát phía sau vẫn đang bám theo. Kẻ chạy trước Mực ngoái cổ lại trông thấy Mực

mỗi lúc một gần bèn quăng cái bọc nghe đánh “phịch”. Mực giật thót mình, nhảy chéo sang một bên tránh theo bản năng loài chó. Rồi cũng theo bản năng, chú dừng vội người cái bọc. Chẳng có gì dính dáng đến chú. Chú lại tiếp tục chạy. Thằng trộm đã biến mất. Những người mất của chạy đến vui sướng nhặt cái bọc lên. Hẳn họ không biết Mực đã vô tình góp công quyết định giúp họ lấy lại của bị trộm.

Mực càng không biết công tích ấy của chú. Chú đi tiếp con đường. Phía trước hiện lên một đám cây, rất nhiều cây, giống cái vườn của chủ Mực, mà cũng không giống hẳn vì rộng hơn nhiều, thưa cây hơn, có bãi cỏ, có ghế đá, có mưa trên một cái ao tròn. Mực đi vào đó luẩn quẩn một lúc rồi đứng lặng, đuôi bất động, tai giương lên, lưỡi hơi thè ra, mắt hơi đung đưa. Ấy là dấu hiệu chú đang nghĩ lung lăm. Khó ghê! Chú liếm mép, hấp háy mắt, rồi quyết định quay lại phía đường. Chợt chú nép vào dưới một lùm cây. Có hai người đang đi đến. Mực vẫn đứng yên trông chừng. Bỗng chú quấy đuôi rồi vẩy loạn lên. Đó là hai người công an, trong đó có một người đã đến nhà Bé lúc ban chiều sau khi được báo Bé bị lạc. Còn người kia hay đến nhà Bé xin nước mưa pha trà. Anh này cũng đã có lần giúp ông nội của Bé tập cho Mực. Hai người phát hoảng khi thấy một con chó từ bụi cây xô ra. Một anh đã đưa tay sờ bao súng đeo bên hông. Nhưng con vật không có vẻ gì là có ác ý. Trái lại, nó nhảy quăng lên hoan hỉ, đuôi ngoáy lia lịa. Anh kia nhìn kĩ nghi hoặc:

- Quái! Hình như là con Mực nhà bé Thanh. Làm sao mà nó lang thang ở đây nhỉ? Bọn ta đi tìm chủ nó thì lại vớ được nó.

Số là ở nhà Bé, sau khi lão Sẹo đi rồi, ông nội đi báo công an. Mẹ hơi lo vì lời đe dọa bóng gió của kẻ kia. Nhưng ông đã quyết. Người công an trực đồn nghe ông tả kẻ đến tổng tiền cứ gật gù. Trong trí anh ta, đang hiện lên hình dạng của một tên lưu manh lợi hại mấy lần tự nhiên lặn mất. Sau đó, một điều tra viên được phái đến nhà Bé tìm hiểu thêm. Anh này chú ý đến chiếc khăn tay lão Sẹo để lại. Anh thận trọng dùng cặp gắp bỏ vào một tờ giấy sạch gói lại mang về đồn.

Sự việc được báo gấp lên cấp trên. Chừng một giờ sau, mấy tốp công an tuần tra được giao nhiệm vụ săn lùng kẻ gian vừa ló ra đã lại biến đi. Có tốp mang theo chú béc-giê mà Mực đã biết và không mấy thiện cảm. Có tốp đi xe ba bánh. Hai người mà Mực bắt gặp trong công viên thuộc tốp thứ ba. Anh người quen của gia đình Bé đang định cúi xuống xoa đầu Mực thì chú đã cản áo anh giật giật, rồi nhả ra chạy đi. Hai người công an ngớ ra. Mực chạy một quãng, ngoảnh đầu lại thấy họ vẫn còn đứng nguyên chỗ cũ, chú bèn kêu lên: “Gâu! gâu! mau! mau!”. Hai người chột hiểu, bèn đi theo con vật. Chú chó mừng rỡ rít lên khe khẽ quay ngoắt lại chạy trước dẫn lối. Lúc đầu chú còn hay ngoái lại dòm chừng. Về sau, thấy hai người vẫn bám sát chú, chú yên tâm tập trung vào việc nhận đường.

Đã đến đầu đường phố lớn trở vào công viên. Tới đây, Mực lâm vào thế lúng túng to. Lúc này, mãi chạy hoảng vì cảnh đuổi trộm, chú đã quên đánh dấu đường một quãng dài. Chú sục xuống ngửi lòng đường, hè phố mãi mà chẳng lần ra. Chú bối rối đưa mắt nhìn hai người ra vẻ chột rồi lại cúi xuống đánh hơi rà tìm. Lúc lúc chú lại liếc mắt nhìn hai người. Chú mong được trợ giúp, hay chú sợ bị họ cho là chuyện vớ vẩn, họ chán họ bỏ đi mất? Mà một trong hai người đã định bỏ đi thật, nếu người kia không khuyên ráng chờ. Vừa lúc tốp đi xe ba bánh trở tới. Hai tốp bàn định với nhau. Sau một hồi bàn cãi, họ đồng ý với nhau là kiên nhẫn đợi xem chú chó này giở trò gì. Anh công an quen lại gần vẫy tay động viên Mực. Mực vững tâm dò tìm xa ra mãi. Khi tất cả mọi người đều đã bắt đầu sốt ruột thì thấy Mực chạy tới, đuôi ngoắt tút tút. Mực chỉ kịp kêu lên một tiếng “gâu!”, ý giả là giục “mau!”, rồi vòng gấp chạy ngược trở lại. Cả hai tốp tuần tra vội ngồi dồn lên chiếc xe ba bánh bám theo Mực. Hết đoạn đường phố lớn, rẽ vào ngõ, Mực dẫn công an đi mãi. Và kia, chiếc cổng sắt không còn xa lạ đối với Mực đã án ngữ trước mặt. Mọi người xuống xe đứng nhìn ngăm và quan sát một lúc. Đây là mặt sau khu tiểu công nghiệp bị thua lỗ đang chờ thanh lí mà lại đang vướng chuyện tranh chấp đất đai. Toàn bộ đang bỏ trống, nơi ăn náu lí tưởng cho chuột bọ và kẻ gian. Chẳng biết bọn nào đang lóit ố tại đây? Mọi người tiến đến chiếc cổng. Cánh cổng khép kín, lì

lợm, bí hiểm. Một người, rồi hai người ghé vai đẩy vẫn không chuyển. Đã mấy lần Mực chui qua lỗ hổng vào trong rồi lại chui ra chạy đến bên đám người đang bàn tính, cặp mắt ướt ngược nhìn như chất vấn, như hỏi thúc. Mấy người xúm lại công kênh một người trèo lên nhảy vào trong. Phía trong cài then ngang rất chắc. Cánh cổng vừa mở ra, Mực đã bươn bả chạy trước.

Nhóm người để một anh ở lại trông xe rồi theo Mực xông vào. Họ đi đến căn phòng mà Bé vừa bị nhốt. Cửa phòng đóng. Nhưng khi một người thử kéo cánh gỗ thì nó kêu rít lên và mở ra ngay. Dưới ánh đèn pin sáng loá, trong phòng bày ra một cảnh tượng lộn xộn, bừa bãi những thứ vất đi. Không còn đồng bánh kẹo trên bàn. Những ngăn tủ gỗ xấu xí há rộng phô ra những vỏ đồ hộp, những vỏ chai, những vỏ bao thuốc lá nhập lậu. Nhóm công an quyết định giữ nguyên hiện trường chờ bộ phận chuyên môn đến làm việc. Mọi người đang định quay ra theo lối cũ thì Mực đã kêu lên một tiếng chạy tót về hướng ngược lại. Đầu chú chuôi tới trước, mõm rà sát đất, đuôi ngúc ngắc. Chú chạy gẫn, không ngoái lại dòm chừng từng lúc nữa, tin chắc mọi người sẽ đi theo. Mực dẫn nhóm người theo một lối đi ngoắt ngoéo, có khi len giữa các bức tường, cuối cùng lần đến một cái cửa ngách nhỏ trở ra một đường phố hẹp tối om không có đèn đường. Đến đây, Mực nhảy cẫng lên, rồi tung tăng chạy quần giữa đám người ra vẻ hể hả lắm. Nhưng chú sớm thất vọng. Mấy người công an sau khi cúi xuống lò dò xem xét một hồi, ngừng lên ra hiệu cho chú dẫn đường tiếp. Nhưng Mực cũng đang bí. Mới đầu, Mực hăm hở vì hơi người thân dậy lên, nhưng rồi chú chỉ bắt được hơi ấy trong một vòng khá hẹp. Đến một lúc, chú đành dừng lại, đứng yên, đuôi lia ngang rồi thông hản xuống, đầu ngừng lên thẳng đơ, mắt hấp háy, và ... chú lại liếm mép. Mấy người kia cũng bối rối không kém.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

IX. BÉ TÌM CÁCH THOÁT THÂN

Đế Mực sống mất không chỉ là mất bữa đánh chén, mà sẽ tai hại hơn nhiều. Gi Pích muốn đuổi theo giết; lão Sẹo biết không thể, trừ phi chúng sẵn súng. Mà dùng súng lúc này thì “lạy ông tôi ở bụi này” còn gì! Thế là chúng quyết định chuyển ỗ. Hai người bàn nhau bằng tiếng lóng nên bé không hiểu, nhưng qua thái độ và giọng nói của họ, cậu cảm thấy có điều gì mờ ám. Nhưng Bé tạm yên lòng vì lão Sẹo cả quyết rằng sẽ dùng ô tô chở cậu về nhà. Sau khi Gi Pích đi, lão Sẹo vợ trên bàn, trong tủ những thứ cần mang đi nhét đầy một bị lớn. Xong, lão cẩn thận khép cửa phòng lại, rồi dắt Bé theo một lối mà chẳng bao lâu sau đó Mực đã lần ra. Đến cái cửa ngách, lão Sẹo loay hoay không mở được vì lão đã để lạc mất chìa khoá. Bực mình, lão dùng một thanh sắt nhỏ ngoéo một cái, ổ khoá bị bật tung. Ngoài đường đã có một chiếc ô tô chờ sẵn, trong ca-bin là Tài Râu và Gi Pích. Tài Râu căn dặn:

- Người ta đang ngon giấc cũng cứ lôi dậy.

Lão Sẹo giọng giễu cợt:

- Phải rời mèo vào giờ này thì cũng sầu đời đấy nhỉ.

Lão đẩy Tài Râu ra, tự mình ngồi vào trước tay lái:

- Để tao lái cho. Chú mày dành sức mai vù đi sớm lấy hàng cho kịp kế hoạch của chúng nó, không thì chúng nó gõ vào sọ chú mày lại liên luy đến bọn anh.

Lão để Bé ngồi sát bên cạnh, đưa cho Bé một chai nước mở nút sẵn bảo uống. Bé nói mình không khát, lão cũng cứ ấn vào miệng. Trong bóng tối, Bé không thấy rõ là nước gì. Nhưng khi nhấp một tí, Bé nhận ra thứ nước màu hồng mà lão đã đưa cho Bé uống hồi trưa. Bé sợ mùi nước thơm hắc này. Bé sực nhớ hồi nãy trước khi đi gọi xe theo lệnh lão Sẹo, Gi Pích lục tủ lấy một chai đưa lên miệng định tu thì lão Sẹo quát khê:

- Chớ đụng vào chai nước màu hồng!

Gi Pích lầu bầu:

- Bừa thật! Để lung tung thế này thì có ngày ông cho tôi gục trên tay lái khi xe đang lao nhanh.

Lão Sẹo đã mở máy. Chiếc xe rung lên rồi chuyển bánh. Lão lái một cách tự tin. Bé liếc nhìn lão rồi lén giấu cái chai xuống dưới ghế ngồi. Gi Pích và Tài Râu đang chuyền tay nhau một cái chai khác. Mùi rượu mạnh hoà trong mùi xăng. Bé dựa người vào lưng ghế, đuổi người ra, nhắm mắt lại. Bé đã mệt lắm, song không muốn ngủ, không thể ngủ được. Mẹ và ông nội đang lo lắng đây. Còn Mực nữa. Chẳng biết nó đã về tới nhà chưa? Buổi chiều có cuộc họp lớp bàn chuyện đi cắm trại, vậy mà...

Xe đã rẽ qua mấy phố hẹp. Lão Sẹo dừng xe, bảo Gi Pích và Tài Râu chạy đi lấy những gì đó mà lão bảo “phòng xa”. Lão thò đầu ra ngoài cửa xe dặn hai người, giọng khô nặc:

- Chớ có la cà! Không phối nhanh thì om xương đấy!

Hai người kia đi rồi, lão Sẹo xoè lửa soi Bé. Mắt lão gườm gườm. Chẳng còn đâu vẻ mặt xởi lởi mà lão vẫn trưng ra với Bé. Thấy Bé có vẻ ngủ say, lão nhếch mép cười ruồi. Lão châm một điếu thuốc lá, ngả người chếch đầu vào thành ghế phì phèo hút. Trong tư thế nửa nằm, nửa ngồi ấy, lão vẫn luôn luôn đảo mắt quan sát phía ngoài xe và lắng tai nghe động tĩnh. Ánh sáng đèn thuỷ ngân cao áp từ một ngã tư phía xa chiếu lờ mờ đường phố nhỏ nơi chiếc xe đang đậu. Chợt lão dụi tắt vợi điếu thuốc lá và thu người lại. Phía sau, có hai người đi tới mang theo con gì to bằng con bê mấy tháng tuổi. Đến cạnh xe, con vật khịt khịt mũi, rồi kêu hực lên chồm cả hai chân xô mạnh vào cánh cửa buồng lái, nơi lão Sẹo đang nép người cảnh giác theo dõi. Nhanh như cắt, lão xoay người, vừa sửa thế ngồi sau tay lái, vừa đưa tay mở nút công-tắc-điện, khởi động máy và dậm chân ga. Một tiếng quát: “Đứng lại!”. Nhưng chiếc xe đã rú máy phóng vèo đi để lại đằng sau mấy tiếng sủa ồm ồm tức tối. Đúng là tiếng sủa của chú béc-giê đã từng được nói tới trên kia. Sau khi được người chiếc khăn mà kẻ gian đã để lại trong nhà Bé, chú được hai công an đưa đi sục ở những khu vực nghi bọn Sẹo lẩn quất. Và chú đã đánh hơi đúng kẻ cần phải truy lùng. Nhưng tiếc thay!

* * *

Lão Sẹo lái xe lao nhanh ra đường phố lớn, đèn pha bật đèn hoàng, Lão không cho xe chạy qua các đèn công an, các trạm gác, và chú ý phát hiện từ xa những toán tuần tra. Tay lão ôm vòng lái, mắt lão chăm chăm nhìn ra trước, nhưng óc lão đang suy tính lung lăm.

... Lão cho xe sà vào một quãng đường tối và đỗ sát dưới một tán cây rậm. Lão cúi xuống Bé khẽ gọi: “Bé Thanh, Bé Thanh!”. Đợi một tí lại gọi: “Thanh! Thăng Thanh sún ăn c ...”. Thăng nhóc có bị xách tai cũng chẳng tỉnh dậy. Thuốc mê này là nhạy lắm. Lão nhanh nhẹn rời buồng lái, nhẹ nhàng khép cửa và biến đi.

Nhưng “thăng nhóc” chẳng ngủ say như lão Sẹo nghĩ. Sự thật thì nỗi lo âu và mối nghi ngại chẳng thể giúp Bé cưỡng nổi cơn mệt mỏi và buồn ngủ. Lại thêm tí thuốc mê trót nhấp phải. May mà lúc Bé đang riu mắt lại thì tiếng chân con béc-giê cào mạnh ngoài cửa xe làm cậu giật mình mở mắt ra. Bé đang định ngồi thẳng dậy thì chiếc xe rồ máy giật chồm lên, cậu bị ép mạnh vào thành ghế. Chiếc xe xóc và lắc dữ. Một thoáng đèn đường hắt vào, Bé nhìn nghiêng thấy mặt lão Sẹo đánh lại dữ tợn. Bé cảm thấy sợ. Hai người kia chưa trở lại, lão đã vội cho xe chạy. Tiếng quát. Lão hoảng tiếng quát. Thế thì lão đúng là chẳng phải người tử tế. Ông ơi! Mẹ ơi! Bé nhớ đến những chuyện đọc được hoặc nghe kể về những bạn nhỏ dũng cảm không may sa vào tay kẻ gian hoặc quân địch. Bé nhắm mắt mừng tượng. Nếu các bạn ấy lâm vào cảnh ngộ của mình... Lão Sẹo đã cho xe dừng. Lão nghiêng xuống bên Bé. Bé nghe rõ từng lời lão chọc tức mình. Bình thường thì Bé đã “bật lò xo” ngay. Nhưng lúc ấy có gì xui Bé giả vờ ngủ. Tim Bé đập hơi mạnh. Bé như nghe tiếng ông nội mách bảo: “Cứ nhắm mắt nằm im!”, “Đừng thừa!”. Nghe thấy tiếng lão tụt xuống xe. Tiếng đóng cửa xe. Bé hé mắt, rồi mở hẳn. Phía trên cửa xe có một khoảng mờ mờ. Bé đưa tay sờ, đụng phải tấm kính dày. Dịch lên nữa. Tay Bé thò qua một khoảng trống. A, cánh cửa này hở trên. Bé đâu biết tấm kính ấy nằm trong cửa xe có thể nâng lên hạ xuống bằng một cái tay quay. Vừa nãy, khi ngồi hút thuốc, lão Sẹo đã hạ tấm kính ấy xuống nửa vời để thông gió. Sau đó, mãi lo chạy trốn, lão không nghĩ tới nữa. Bé thò đầu định chui qua. Không được! Phía ngoài chẳng có chỗ nào để bám cả. Phải cho chân ra trước rồi

đu hai tay mà thả chân xuống như lần cùng lũ trẻ đổ nhau tụt tường cạnh ngõ ấy mà. Lần ấy bị ông nội mắng và mẹ phạt đứng quay mặt vào tường trong góc phòng. Nhưng bây giờ... Phải nhanh lên mới được! Khó khăn lắm Bé mới trườn được nửa người dưới ra ngoài. Hai chân Bé chơi vơi trong không khí. Bề mặt cánh cửa trơn nhẵn, đạp chân vào cứ chuội đi. Nhưng rồi may, chân quơ đúng tay nắm cánh cửa xe. Tì một chân vào đó, Bé từ từ thả chân kia, vừa thận trọng kéo đầu ra ngoài khung cửa. Khi cả thân mình đã lủng lẳng đầu hai cánh tay, Bé mới buông hai bàn tay đang bám vào mép tấm kính dày ra. Cậu rơi phịch xuống và ngã ngời trên đất. Ôi chao! Mông đau ê đi, hai tay buốt xót vì bị sượt mép kính lại vừa phải chống mạnh xuống đường. Bé gượng đứng lên, chỉ nhăn nhó tí ti thôi. Cậu ngó về phía lão Sẹo vừa đi, rồi chạy về phía ngược lại. Dẫu có hơi cà nhắc thì vẫn là chạy.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

X. PHẢI TÌM CHO ĐƯỢC MỰC

Nơi chú Mực và mấy người công an đang tìm kiếm thì sao? Câu chuyện có vẻ nghiêm trọng đây! Quan sát kỹ mặt đất, những người truy tìm biết rằng có một chiếc xe tải đã đến đây, đỗ lại, và đã chạy đi chưa lâu lắm. Như vậy là những người mà họ đang truy tìm đã lên xe rồi, Mực còn đánh hơi vào đâu được nữa! Họ bèn lộn trở lại bàn nhau cử một người đến báo với đồn công an gần nhất, cắt một người phục lại giám sát căn phòng và khu nhà. Số còn lại lên xe về báo cáo cấp trên xin chỉ thị mới. Họ quên Mực. Còn lại một mình, Mực đứng nhìn bọn người bỏ đi, đuôi thông phân vân. Cậu chủ biến đi đâu nhỉ ?

Nhưng chú chẳng bỏ cuộc. Không đời nào! Chú tiếp tục sục tìm.

* * *

Bé chập choạng chạy. Có vẻ như Bé đã chạy được thật xa, nhưng đường phố trước mặt cứ hun hút và vắng vẻ. Bé rờn rợn. Cứ cảm thấy ớn sau lưng mà không dám ngay cả liếc nhìn lại. Giá có con Mực bên cạnh lúc này! Bé nhặt vội hai hòn đá thủ vào hai tay và vẫn chạy. Bước chân Bé đã chụch choạc lăm. Bỗng có tiếng gọi: “Cháu ơi! Chạy đi đâu đấy?”. Bé giật mình, càng cố chạy nhanh hơn. Có tiếng chân đuổi theo phía sau, chỉ một chốc đã gần kịp. Bé quyết định dừng lại, xoay người thủ thế, mắt giương to, miệng mím lại, sẵn sàng sử dụng thứ vũ khí đang nắm chặt trong tay. Nhưng người chạy tới chỉ là một cô còn trẻ. Cô này đang đi gánh nước đêm, trông thấy một đứa trẻ đang hốt hải chạy lúc khuya khoắt thế này bèn đặt đôi thùng xuống đuổi theo hỏi sự thể ra sao. À, một người không quen, chẳng làm hại gì mình. Bé nghĩ vậy, định tiếp tục chạy đi. Người đàn bà giữ lại:

- Cháu làm sao? Cho cô biết xem cô có giúp được gì cháu không.
- Nó bắt. - Tiếng Bé gần bị lấp trong hơi thở dồn.
- Ai?

- Ở đằng chiếc ô tô ấy. - Bé chỉ tay về phía xa.

- Kể rõ cho cô nghe nào!

Bé chẳng biết kể thế nào, nói lộn xộn chẳng đâu ra đâu, nhưng chị đoán chừng đã có một tai hoạ xảy đến với Bé. Chị đưa Bé đến đồn công an phường gần đó.

* * *

Bé rời chiếc xe độ mười phút thì lão Sẹo từ trong một ngõ hẻm quay trở ra. Vừa đi, lão vừa lầm bầm mắng người đi bên cạnh lão:

- Ngủ gì mà ngủ kĩ thế? Réo mãi mới chịu thòi mặt ra.

Vừa ngồi vào sau tay lái, lão đã mở máy ngay. Nhưng lão sớm nhận thấy mất đĩa bé. Lão lạng đi, nhưng rồi lão cũng đoán ra được khi nhìn thấy kính cửa xe để hở. Dù đang rất vội, lão cũng nhảy xuống đường nhìn ngược, ngó xuôi, đưa mắt sục sạo khắp xung quanh. Lão muốn lùng đuổi theo, nhưng lại không dám nấn ná. Lão gằm gừ trong cổ. Lão cáu lắm. Lão muốn bóp chết tươi “thằng nhãi”. Vì không thể làm thế nên lão càng cáu. Lên lại xe, lão tháo cái cẩu vào đầu tên tay chân đang ngồi cạnh ngăn tò te chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Lão Sẹo chuồn xe ra ngoài thành phố. Nhưng mới đến chiếc cầu năm rìa ngoại ô, lão đã bị tóm. Lão không biết rằng nhờ Bé mách về chiếc ô tô, mạng lưới săn lùng của cơ quan an ninh đã kịp thời thít lại.

Lão bị giải về trụ sở công an quận. Ngồi trước bàn hỏi cung, lão tỏ vẻ ngoan ngoãn phục tùng cam chịu tội lái trộm xe người khác. Khi bị truy hỏi về bé Thanh, lão tỏ ra ngơ ngác không hiểu gì cả. Có tiếng mở cửa sau lưng lão, và một tiếng nói nghiêm khắc cất lên:

- Anh có biết em bé này không?

Lão giật mình quay lại. Bé đang đứng cạnh một người công an. Lão sụp mắt nhìn xuống. Óc lão quay cuồng. À, thằng bé này ghê thật!

* * *

Ông nội và mẹ được báo tin. Không chờ người ta đưa cháu về trả, ông nội đạp xe đến đón. Vừa thấy ông, chưa để ông kịp mừng, Bé đã hỏi ngay:

- Ông ơi, con Mực đã về tới nhà chưa?

- Cháu tìm thấy nó ở đâu? - Ông ngạc nhiên.

- Nó tìm đến chỗ cháu đang bị nhốt không ra được.

- Giỏi! Nó không đi theo cháu à?

- Cháu sợ người ta giết mất nó, cháu đuổi về.

- Ông chưa thấy nó về, nhưng bây giờ thì chắc nó đã ở nhà rồi. Ta về thôi, cháu!

- Nó bị lạc rồi. - Bé lo lắng.

- Con Mực nhà ta khôn lắm chẳng lạc được đâu.

- Không! Nó lạc rồi. Cháu phải đi tìm.

Cả ông nội, cả mấy người công an không khuyên dỗ được Bé. Nhưng tất nhiên Bé không được phép tự đi tìm. Bé ngồi ỉu xiu. Bây giờ Mực ở đâu?

Ông nội đoán rằng nếu Mực lạc thì hẳn nó lại tìm về những chốn có hơi hướng Bé. Lúc này có thể nó đang quần quanh nơi Bé bị nhốt mới đây.

Khải Nguyên HT

Một chuyến phiêu lưu của bé và chú mực

XI. CÓ MỰC ĐÂY

Mực vẫn mãi mê sục sạo đánh hơi khi mấy người công an đã rời đi. Mực quần quanh trong ngõ tối mờ mờ. Chợt Mực dỏng tai. Có tiếng chân người. Ai đó đi có vẻ lén lút về phía cái cửa ngách nhỏ mà lúc nãy Mực dẫn người đi ra. Hơi người quen quen. Mực bèn lẹ chân đi theo. Bóng đen chui qua cửa ngách, lần theo lối đi về cái phòng mà bọn gian đã giữ Bé. Khi gần tới, bóng đen thụt lại nấp sau một gốc cây nhòm ngó. Đó là Gi Pích. Gi Pích và Tài Râu lo xong việc lão Sẹo sai làm quay lại thì chiếc xe đã vù đâu mất. Chúng đoán đã có chuyện. Tài Râu bèn đi cất giấu những thứ vừa mang đến. Còn Gi Pích thì lên về phòng cũ để xem kỹ lại có gì cần phi tang không. Đang đi, y ngửi thấy mùi thuốc lá. Đứng ở chỗ nấp, y nhìn thấy bóng một người ngồi nép cạnh cửa phòng, điều thuốc lập loè trên môi. Bọn cớm. Hừ! Rình chộp người ta mà không nhin thềm được, y cười thầm. Y rón rén quay lui, rồi luồn nhanh trở lại lối cũ. Nhưng Mực đã chồm tới quát to: “*Gâu! gâu! Chạy đâu?*”. Gi Pích cố lẩn. Mực đớp một miếng vào bắp chân y. Y xoay người rút dao đâm một nhát sượt mang tai Mực. Đã được luyện, Mực ngoạm vào tay cầm dao của đối thủ. Con dao rơi xuống. Gi Pích cố sức bóp cổ Mực. Mực đưa hai chân trước cào liên hồi vào ngực, vào tay kẻ thù, có nhát chân đập trúng cằm Gi Pích. Hai bên đều quyết liệt. Gi Pích to khoẻ, đêm nay đi lại thông dong toàn ngựa trên xe, ăn nhậu xả láng. Không như Mực long đong gần suốt đêm, đầu hôm ăn cũng không ra bữa. Mực đuối sức dần. Bỗng Gi Pích oằn người khụy xuống. Thì ra anh công an ngồi gác hiện trường đang thả hồn theo khói thuốc thì choàng tỉnh vì tiếng Mực sủa. Anh ta rút súng cầm tay lần tới chỗ vật và người đang quần nhau. Không cần đến súng, một nhát chém tay vào gáy rất ngọt, thế là kết thúc trận kịch chiến cứu nguy cho Mực. Gi Pích bị dẫn đi. Còn Mực thì ngã vật xuống gần như ngất lịm, chỉ còn thoi thóp. Một lần nữa, Mực lại bị bỏ quên.

Chưa hết trọn vẹn gian còn nấu mình thì chưa yên được. Người ta đến nghiên cứu căn phòng đã giữ Bé và khu nhà. Bé cũng được đưa tới cùng ông nội. Người ta chăm chăm muốn hỏi Bé kĩ hơn về bọn gian, nhưng Bé chẳng bụng dạ nào để trả lời. “Cháu phải tìm thấy con Mực của cháu”.

Mực đang nằm thờ khó nhọc trong tình trạng nửa mê, nửa tỉnh. Bỗng nhiên như có phép thần trợ giúp, chú cất đầu dậy, dỏng tai lên. Chú vừa thoảng nghe giọng nói thân thương. Đúng rồi! Cái hơi hướng thân thuộc. Chú bật dậy một cách kì lạ. Chú bước đi, ban đầu còn hơi lảo đảo, rồi chú lao đi. Mọi người còn chưa kịp ngạc nhiên thì đầu Mực đã đặt gọn vào lòng Bé, một bên đầu đang chảy máu.

* * *

Một chiếc com-măng-ca được dùng để đưa ông nội, Bé và Mực về nhà. Chiếc xe đạp của ông được buộc sau đuôi xe. Sắp lên xe thì Bé sực nhớ đến chiếc cặp sách. Trước đây, lúc đưa Bé đi, lão Sẹo và Gi Pích đã hứa là sẽ đem lên ô tô. Sau đó, Bé mệt quá nên quên hỏi. Đến lúc này, Gi Pích cũng ngần ngại ra không nhớ đã quẳng chiếc cặp nơi nao. Chúng quả quyết là chỉ để quên ở đâu đó trong khu vực chúng giữ Bé, và xin đi tìm, - cố nhiên có người kèm.

Ông nội bảo Bé:

- Thôi, để rồi mẹ cháu sẽ mua cho cháu chiếc cặp khác đẹp hơn.

Ông lo Bé ốm, mà mấy người công an cũng đã phờ ra rồi. Nhưng Bé bần thần:

- Trong cặp của cháu có sách giáo khoa nhà trường cho mượn, và vở làm bài của cháu nhiều điểm chín, điểm mười cơ.

Ông nội khó nghĩ. Đã mất khá thì giờ mà xem ra vô vọng, thì may quá! Mực (lại chính là Mực!) đã chạy tốt về, miệng ngoạm cái cặp sách.

Trên chiếc xe con, Bé ngồi cạnh ông nội. Chú bạn bốn chân ngồi dưới chân cậu chủ. Cái đầu quần băng trắng vươn lên hướng về Bé, đôi tai quặp

lại. Thỉnh thoảng chú đưa cái mũi ướt hít hít quần áo Bé hoặc đưa lưỡi liếm tay Bé. Bé ấp hai bàn tay phía trên cổ Mực xoa nhẹ. Trong ánh sáng lờ mờ của đêm về sáng, cậu thấy đôi mắt mà ánh đèn đường thỉnh thoảng rọi vào ánh lên long lanh đang nhìn cậu không rời. Mọi nỗi lo âu đã tan biến đi. Bây giờ là một sự bình yên ấm áp dễ chịu.

Nhà đây rồi. Đèn vẫn sáng. Nghe tiếng xe, mẹ chạy ra ngõ. Bé ngã vào lòng mẹ. Từ khi lạc vào tay kẻ gian tới giờ, chưa lúc nào Bé để nước mắt ứa ra. Vậy mà lúc này đây, Bé đang khóc rấm rứt trong vòng tay của mẹ. Chú Mực chạy quỳnh lên quanh hai người, đuôi thì nhong lên hoan hỉ, mồm kêu cuống quít: “*Âu! âu! (Đừng khóc! đừng khóc!)*”. Rồi chú len vào giữa, rúc mồm vào bụng Bé dụi dụi như cù. Bé bị nhột bật cười lên nắc nẻ.

Hải Phòng, sửa lần cuối 01-1996

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vũ.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 9 tháng 6 năm 2009